

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

özel sayı

ilâveli

Paşa — Politikayı bırakacağım...
İnönü — Hadi canım sen de!..

Altınyıldız'la Bahar bayramı Yaz bayramı...

Trident

Prestige

Sunset

Blink

Altınyıldız'ın bu yepyeni Bahar ve Yazlık çeşitleri giyiminize neşe katacak, canlılık katacak. Gençlik katacak. Ve şenlik.

Bir görmek gerek Trident, Sunset, Prestige ve Blink'i. Maviler, bejler, yeşil, sarı ve grileri. Kahverenginin en güzel tonlarını. Asil lácivertleri.

Yepyeni desenlerle bezenmiş, '71 erkek modasının bu en seçkin örneklerini bir görmek gerek.

Altınyıldız'ın eşsiz kalitedeki yazlık çeşitleri buruşmaz. Dayanıklıdır. Çok iyi ütü tutar.

Büyük kumaş mağazalarında arayınız.

Altınyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 18 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Nisan 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

Gündoğdu köyüne kaç vakitte gidilir ?

ADAM, yol kenarında odun kıran köylüye yaklaşıp:
— Hemşerim, diye sormuş, Gündoğdu köyüne kaç saatte varılır?

Köylü odun kırmakta devam etmiş.

Adam «ışitmedi» diye düşünerek sorusunu tekrarlamış:

— Hemşerim, Gündoğdu köyüne kaç saatlik yol var?

Köylü sanki sağır...

Adam «yâ sabır çekerek» bir daha deneyeyim demiş:

— Hemşerim, sana soruyorum, Gündoğdu köyüne buradan kaç saatte gidilir?

Köylü umursamaz bir tavırla bal tasını odunlara veriştiirmekte devam edermiş...

Adam öfkelenip:

— Ya deli, ya sağır, ya da terbiyesiz nemrudun biri... diye düşünmüş ve o kızgınlıkla hızlı hızlı yürümeye başlamış...

Onbeş yirmi adım attıktan sonra ardından köylünün bağırdığını duymuş:

— Bey! Bu yürüyüşle beşbuçuk saatte Gündoğdu'ya varırsın!

Köylü, adamın yürüyüşünü görmeden konuşmamış, çünkü mesafe denilen şeyin katedilmesi için gerekli zaman, hızla göre değişir. Yavaş bir yürüyüşle on saatte varılacak yere hızlı bir yürüyüşle beş saatte varılır.

Milletlerin hayatında aynı kanun geçerlidir.

Ya amacına hızlı yürüyeceksin...

Ve tez zamanda yetişeceksin.

Ya da ağır aksak, sürüklene sürüklene, vakit kaybedeceksin.

Erim Kabinisi iş başına geçtiğinden beri gözler üstündedir. Vatandaş dikkatle izliyor «Hükümet ne yapacak» diye? Sandıktan çıkanayan bir hükümetin tâviz vermez politikasını mı yürütecek Erim? Yoksa o da daha önceki kabineler gibi:

Erişir menzili maksuduna âheste giden...

Tiz-i reftar olanın pâyine damen dolaşır...

mısralarını dudaklarından eksik etmeden günlerini geçirecek bir siyasete mi dalecek?

Halk bekliyor şimdi...

Tipki odun yaran köylü gibi bekliyor.

— Hele şu Hükümet bir yürüme-ye başlasın, menzili maksuda kaç vakitte varacağı bir ortaya çıksın!..

Gerçi Kabinenin akıl öğreticisi çok...

En başta siyasi partiler ve siyasi partilerin genel başkanları, sık sık nutuk atarak, demeç vererek, Erim Hükümetine yol gösteriyorlar:

— O yandan gitme, bu yandan git... diye.

Ama belli bir şey ki, kendileri iktidarda iken ne yaptıkları ortada olan kişilerin aklından reform hükümetine pek hayır gelmeyecektir. İkinci Dünya Savaşından bu yana çeyrek yüzyıl geçmiştir. Bu çeyrek yüzyıl içinde bir yıllık 27 Mayıs yönetimi dışında siyasi partiler iktidarda idiler.

Ne oldu?

Yirmibeş yıl, bir devletin ömründe önemli bir devredir. Biz İkinci Dünya Savaşından çıktığımızda, döviz dengesi olumlu, dış ticaret dengesi olumlu, borçsuz-harçsız bir ülkeydik. Bütün atılımlara hazırдық. Nüfusumuz bugünkünün yarısı kadardı. Dönüm başına ürettiğimiz buğday bugünkü kadardı. Dışardan buğday almaya muhtaç değildik. Adam başına düşen dış ticaret de bugünkü kadardı. Aradan geçen zaman içinde ne dönüm başına buğday üretimi arttı, ne de adam başına dış ticaret hacmi... Buğdayımızı dışardan getirtmezsek aç kalırız. İç ve dış borçlarımız elli milyar liradır. Dışardan aldığımız her üç dolar başına bir dolar faiz ödüyoruz. Eskiden borçsuz-harçsız kendi kendine yeten bir ülkedydik... şimdi borlu-harçlı ve kendine yetmeyen bir ülkemiz. Atatürk'ün amacı olan «çağdaş uygarlık düzeyinden» çok uzaktayız.

Yeni yönetim, usul üzere yürüme-ye devam ederse, köylüsüyle, memuruyla, esnafıyla, işçisiyle, tüccarıyla halk gidişe bakar:

— Gündoğdu köyüne bu yürüyüşle zor varırsın... der.

Yirmibeş yılda Gündoğdu köyüne varamadık, aynı gidişle bir yirmibeş yıl daha varamayız.

Bunun içindir ki, Erim Hükümeti meselelere kısa sürede çözüm şekli bulup olumlu sonuçlar alabilmek zorundadır.

AKBABA

AKBABA

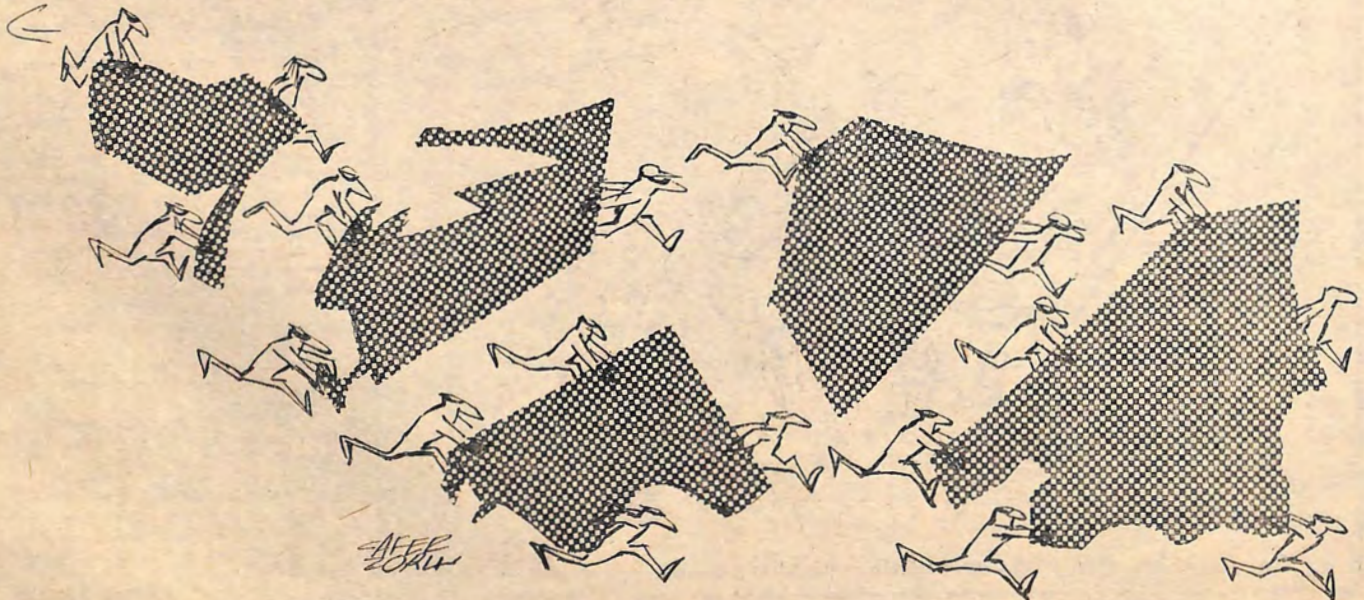
Yeni bir değer daha kazanıyor:

MEHDİ ZİT

Sayfalarını daima yeniye ve güzele açan Akbaba'yı bu değerli imza ile daha çok seveceğinizi umuyoruz.

GELECEK HAFTA AKBABA'DA

Tarihi eserlerimiz, parçalanarak kaçırılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Vatandaşlık

onayı

MUZAFFER İZGÜ

YALINAYAKTI, başıbakaktı... Üs-
telik midesi de bombostu... Bir
gün önce yemiş olduğu bulgur
aşının son taneleri de, «Yeter artık
bu kadar Osman'ın midesinde bek-
lediğimiz» diyerekten, onlar da ince
barsaklarda, kalın barsaklarda kay-
bolup gitmişlerdi... Üzümezdü Os-
man, alışkındı onun ayakları, bede-
ni soğuşa, kara, kışa... Anası öyle
büyülmüştü Osman'ın... Nerde, ne
zaman hâmile kaldığını bilmezdi ki
zaten Osman'ın anası... Bir gün
bir bakarsınız, gece yarısı, öyle ü-
zeri sancısı tutar, memleketi bir ev-
lât daha hediye ederdi Durdu Bacı...
İki taş öbesi, yarım teneksü su ban-
yosu olurdu... Öyle büyüdü Os-
man... Sokakta, tarlada, harmanda
ve de çulun altında...

İşte o zamanlar Osman'ı bir se-
vinç kapladı, hani şu çok partili ha-
yata geçildiği zamanlar... Köyde ö-
yle nutuklar atılıyor, Osman'a öyle
değer veriliyordu ki, Osman da tüm-
den şaşıyordu bu söylenenlere...
Kendisine:

— Vatandaş, deniyordu, vatan-
daş, sen bu memleketin evladı de-
ğil misin, sen bu memleketin vatan-
daşı değil misin, neden sen de in-
san gibi yaşamayasın? Neden elini
başına koyup, kara kara, gaz tuz
parası düşünesin? Neden senin de
karnına bi lokma sıcak ekmeğ gir-
mesin?

Vatandaş Osman inanmıyordu bu
sözlere... Kulaklarını dikliyor, her
gelenin söylediklerini bir bir anla-
maya çalışıyordu... Sonunda bir gün
gidip karısı Elif'e:

— Güz Elif, dedi, biz de vatandaş-
mıyık?

— Dimeee? dedi karısı.

— Hem vallaha hem billâha, biz
de vatandaşmıyık! Bundan kelli bi-
ze de vatandaş muamelesi yapılacak,
gazı duzu epmeği düşünmeyecekmi-
şik...

— Lan abooov, kim der lan bun-
ları?

— Kim diyecek, yeni partilliler.

— Kim ki onlar?

— Demirgıratlar...

— Hay gıratına gurban olduğu-
muun...

Osman ve Osman gibi vatandaşla-
ra nedense ondan sonra bir şeyler
oldu köy yerinde... Kahveye girişie-
ri değişti, çay fincanını tutuşları de-
ğişti, hele hele sözleri hepten de-
ğişti...

— Artık biz de vatandaşık... Ulan
bizim de öküzümüz olacak, ulan bi-
zim de çağımız okuyacak, biz de
urba geyeceğiz, biz de bi yere get-
tik mi adamdan sayılacağız...

— İnşallah inşallah, dediler öteki
Osman'lar...

Ama kör Musa, dalgasını geçti on-
larla:

— Öhhööö, dedi...

Kızdılar hepsi Kör Musa'ya:

— Hayin, dediler, domuz, dediler,
şunu dediler, bunu dediler...

Geldi çatı 1950 yılı, seçimler ol-
du, Osman'ı vatandaş yapacaklar ba-
şa geçtiler... Vatandaş Osman ve
karısı Elif o gece bir sevinçler, bir
sevinçler ki, nasıl olsa vatandaşlı-
ğımız onaylanıyor diyerekten, o ge-
ceden sonra bir çocuk sahibi daha
oldular... Ve de Kör Musa'ya yan
yan baktılar:

— Ne haber lan Kör Musa, bak
bizimkiler geçdi başa, artık keder
etmeyeceğiz ne duza, ne aşaa... Ya
ya ya, şa şa şa, başımızdakiler bin
yaşa, dediler...

Ardından beklemeye başladılar,
Osman'lar ve de Osman gibi daha
vatandaşlığı onaylanmamış olan-
lar... Üstlerindeki ırbalar eskidi,
evdeki bulgurlar tükendi, yine gaz
parası bitti, yine un çorbası tuzsuz
pişti... Ama hiçbir haber yoktu va-
tandaşlıktan...

Bu kez Musa onlara yan yan bak-
kıp sırtıyordu:

— Ne haber vatandaşlar, diyordu,

nasıl, keyfiniz şavkınız yerinde mi?

Kös kös dinliyorlardı Osman'lar...

— Hele hele, umut hele, dağın ar-
dından belki bir gün çıkar gelir, di-
yorlardı...

Ama çok güneşler battı, çok gü-
neşler doğdu dağın ardından, u-
mut'sa hiçbir zaman başını göster-
medi...

Unuttu yine vatandaş Osman'lar
vatandaşlıklarını... Ha tarla, ha ba-
yır, ha Adana ovası, ha Söke ova-
sı... Koşturdular durdular, bir lok-
ma boğaza, bir soğuk dam altına...

Ama bir gün radyolar öttü, marş-
lar söylendi...

— Heeee, dedi bir Osman öteki
Osman'a, ulan haberin var mı ihti-
lâl oldu?

— Eee, olduysa oldu, n'olacak?

— Heç n'olacak, sen ben vatan-
daş olacağız...

— Ulan dimeee!

— Vallaha... Bu adamlar vatan'la-
şı vatandaş yapamadıkları için, al-
aşağı edildiler, şincik bizi vatandaş
edecekler...

Osman'lar yine koşullar evlerine...

Osman da koştu evine:

— Güz Elif Elif, dedi, gızımızlar
başdaklıre, niye Osman'ı vatan-
daş gaydına geçmediniz diyerekden,
onları alaşağı etmişler, şimdi bizi
tez gündün vatandaş edeceklermiş...

— Essah mı? dedi Elif, düştü bay-
ıldı öracağa sevinçten...

Osman, okşadı Elif'i, yüzüne küllü
su serpti, suratına bir şaplak çekti:

— Hay deli soyka hay, hey bayılı-
nır mı güz, sevinse, dedi...

Sevinçler ki, ne sevinme... O se-
vinçle altıncı çocuğun yanına ye-
dinci çocuğu da kattılar...

Sonra Osman'lar yine bir oldular
Musa'nın yanına vardılar:

— Eee, lan Musa, şincik ne yapa-

can ki? dediler Biz de artık vatan-
daş oluyoruk...

Pis Musa, yine pis pis sırtı bun-
lara. Onlar da yine Musa'nın, ne
hayinliğini, ne domuzluğunu, ne de
namussuzluğunu bıraktılar...

— Ulan bugüne bugün bizim için
yapdılar be ihtilâlî, bizi vatandaş
etmek için...

Sevinçle köy arasında dolaştılar,
içki içemediler ama, nâralar patlat-
tılar, sevinçten göbekler attılar...

Çok geçmedi aradan, ne Osman
anladı ne olduğunu, ne de Osman-
giller... Bir koalisyon mu nedir, ö-
yle bir şey çalındı kulaklarına... A-
ma şunu da duyduklar Allah için hep-
si de:

— İşte bu kualisyon didikleri var
ya, bizim içünmüş, bizi vatandaş
yapmak içünmüş... Hele accık dana
dişinizi sıkın, işleri bi düzene goy-
sun kualisyon, ondan sonra vatan-
daş onaylamasına sıra gelecek...

Osman'ın işi ne, bekledi ki ne
bekledi... Yine Adana ovasına gitti,
yine Söke ovasına yollandı, yine
bulgur aş, yine soğuk dam altı...

Bir gün başka bir haber yayıldı
Osman'ların arasında:

— Aman aman, dediler, bu gualis-
yon dedikleri garman çorman bir
şeymiş, bu heç bişe yapamazmış, e-
sas işi yapacak olan sandığın içün-
deymiş, ha gayret bu sandığın içün-
dekinî dışarıya çıkarak.

Yine köye gelenler gidenler... Os-
man'ı mikrofonun yanına buyur e-
denler, yine Osman'ın çapa tutan el-
lerine sarılanlar:

— Osman'ım Osman'ım, sen de
evlâdısın bu vatanın, diyenler...

Ara sıra Osmangillerin sırtını sı-
vayanlar da oldu:

— Hele Osman, bir çıkar bizi san-
dıktan, sen o zaman gör gayri. Ne
fukaralığın kalacak, ne gaz derdi
cekeceksin, ne de tuz derdi...

Osman'lar yine bir tuhaf oldular
köy yerinde:

— Ulan, dediler, işte bu sefer ta-
mam, neden dersiniz, bu sandıktan
çıkmak işdiyen adam da bizim gibi
köylüymüş, hattâ çobanmış. O bilir
bizim derdimizden, deyin hele şunu
bi çıkaralım da, Kör Musa'yı deli
edelim...

Amma namussuz Musa, yine sırt-
mış onlara...

Çıkışmış o sandıktaki adam... Os-
man'lar da bi sevinç, bi sevinç... Şur-
da hiçbir şey kalmadı vatandaşlıkla-
rının onaylanmasına... Yeni ırbalar,
çağaların üstüne donlar, ışıklar, çu-
vallara bulgur, buğday, aman hele
hele yağlı epmek...

Eh aradan geçmiş yine yıllar...
Osmangiller Kör Musa'yla her kar-
şılaştıklarında başlarını yere eğer-
lermiş... Musa da bunlara bakıp ba-
kıp:

— Ulan vatandaş olamadınız mı
daha? dermiş...

Kaldırmazlarmış başlarını, ne yap-
sınlar?

Amma bir gün öyle üzeri kahve
yanında Osman'lar yine hop oturup
hop kalkmışlar:

— Ulan, demişler, bu redyo ne
der ki? «Anayasa'nın öngördüğü re-
formların yapılmaması yüzün-
den»...

Sormuşlar birbirlerine:

— Ulan, demişler, gumandanların
reform didikleri sakın bizim vatan-
daşlık onayı olmasın?

— Ya ne zannediyon? demiş öte-
ki Osman'lar, vallaha bizi vatandaş
yapacaklar...

Uçmuşlar Osman'lar yine sevinçle
evlerine... Osman da varmış Elif'in
yanına:

— Güz Elif gel hele, gel, demiş...
Habarın var mı, bizi gene vatandaş
yapıyorlar?

— Dimeee!

Eh, vatandaş olmanın keyfi kolay
mı, Osman kutlamış yine o mutlu
günü, sevinçle, coşkunlukla ve de
vatana dokuzuncu evladı hediye e-
derekten...

Muzaffer İZGÜ

İstanbul'da, Ankara'dan naklen televizyon yayınları yapılacak. — Gazeteler —

NIHAT ERİM KABİNESİ

BAKANLAR

DEVLET SADI KOÇAŞ :

Devlet Bakanı Koçaş, en önce: «Reform,» deriz Hem tarım, hem de toprak reformunu isteriz! Şimdiye dek gelenler iş yapmadı, konuştu; Ya reformlar yaparız veyahut da gideriz!

**DEVLET
ATILÂ KARAOSMANOĞLU :**
İktisat doktoruyum, Karaosmanoğlu'yum; Beynim çok kuvvetlidir, Erim'in sağ koluyum! Emri alınca hemen döndüm Amerika'dan; Halkımla beraberim, kendim Anadolu'luyum!

DEVLET MEHMET ÖZGÜNEŞ :

Devlet Bakanınızım, ben Mehmet Özgüneş'im; Milli Birlik yoluyla Senato'ya gelmişim! Verdiğim önergeyi gayet iyi bilirler; Diyanet işlerini düzeltmektir ilk işim!

**DEVLET
DOĞAN KİTAPLI :**
Kabinenin ben Devlet Bakanı Kitaplı'yım, AP. Samsun mebusu, hem de İktisatçıyım; Kooperatifçilik diğer ihtisasımdır; Bankacı olduğumdan pek tabii hesaphıyım!

ADALET İSMAİL ARAR :

Adalet Bakanınızım, ben İsmail Arar'ım; Adalet işlerini düzeltmektir kararım! Hâkim, savcı, avukat ve mübaşir elele; Vataniye çalışıp dokunacak yararım!

**SAVUNMA
FERİT MELEN :**
Savunma Bakanınızım, Van'lı Ferit Melen'im; Daha önce Maliye Bakanlığım var benim! Ordu Cumhuriyetin sarsılmaz bekçisidir, Reformların altından kalkacağız eminim!

İÇİŞLERİ HAMDİ ÖMEROĞLU :

İşleri Bakanı, ben Hamdi Ömeroğlu; Atatürk'ü yürekle yolumuz reform yolu! Polis ve jandarmamız halkımızla kardeşler, Fakat görevimiz güç; her taraf bomba dolu!

**DIŞİŞLERİ
OSMAN OLCAY :**
Erim'in Dışişleri Bakanı Osman Olcay; Elçilikte bulundum, dolaştım Delhi, Bombay! Ayağımın tozuyla gezilere hazırım; Londra, Paris, Viyana, Münih, Bonn, Beyazsaray!

MALİYE SAİT NACİ ERGİN :

Maliye Bakanınızım, ben Sait Naci Ergin; Personel Kanunu'ndan sonra sinirler gergin! Memur maaşlarımız ayın birinde hazır; Bütçemiz fakirse de bizim gönlümüz zengin!

**EĞİTİM
ŞİNASİ OREL :**
Eğitim Bakanınızım, ben Şinasi Orel'im; Şu Özel Okulları biz devletleştirelim! Bakanlığa başlarken öğrencilerden ricam; Anarşik olaylara artık bir son verelim!

BAYINDIRLIK CAHİT KARAKAŞ :

Ben Cahit Karakaş'ım, Bayındırlık Bakanı; Biliriz bizleri hep gerli bırakam! Baraj, bina, yol, köprü işleri hızlanacak... Getiririz İstanbul bir araya yakam!

**SANAYİ — TİCARET
AYHAN ÇİLİNGİROĞLU :**
Ben Çilingiroğlu'yum, Bakanlığım: Ticaret; Hissedilecek artık piyasada hareket! Reformla gerçekleşir bizde ağır sanayi... Ticaret döviz demek... Allah verir bereket!

Başbakan NİHAT ERİM:

Şerefli görevdeyim, ben Prof. Nihat Erim; Bütün partiler ile her güçlüğü yenerim! Anarşik olaylardan kızıyan halkımıza, Soğuk su serpeceğim, gerisi Allah kerim!

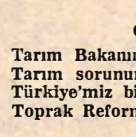
SAĞLIK TÜRKÂN AKYOL :

Sağlık Bakanınızım, ben Prof. Türkân Akyol; Türkiye'nin ilk kadın Bakanınızım ben ayol! Su kuru fasulyeyi ateşe vurayım da, Dağıtırmı yoksula bedava ilaç bol bol!

GÜMRÜK — TEKEL HAYDAR ÖZALP :

Gümrük-Tekel Bakanı, Bor'lu Haydar Özalp'im; Gümrük'ü ve Tekel'i düzenlemek emelim! Anlamsız kuralları örgütten kaldırarak Gümrük'lerden geçelim, filtrelili içelim!

TARIM ORHAN DİKMEN :

Tarım Bakanınızım, ben Prof. Orhan Dikmen; Tarım sorunumuza atacağım el hemen! Türkiye'miz bir tarım ülkesi olduğundan Toprak Reformu'muzdur reformda önce gelen!

ULAŞTIRMA HALUK ARIK :

Ulaştırma Bakanı, mühendis Haluk Arık; Uçak yapım bilgisi dolu bizim dağarcık! Örgütümde en önce ivedilik isterim; Ulaştırma işleri hızlanacaktır artık!

ÇALIŞMA ATILÂ SAV :

Biz «Lüksemburg Kontu» nu Opera'da izlerken; Beydoğan fıslıdadı tam ilk perde inerken; Sayın Nihat Erim bey meğer beni aramış; İki perde arası Bakan olmuşum derken...

ENERJİ İHSAN TOPALOĞLU :

Enerji Bakanınızım, İhsan Topaloğlu'yum; Haksızlığa baş eğmem, her işimde doğrudum! Dileğim Türkiye'yi apaydınlık görmektir; Hem büyük görev aşkı, hem enerji doluyum!

TURİZM EROL AKÇAL :

Turizm Bakanınızım, İzzet oğlu Akçal'ım; Turizm mevsimini başarıyla açalım! Türk konukseverliği ün yapmıştır dünyada; Turist kazıklamaktan ve pislikten kaçalım!

İMAR — İSKÂN SELÂHATTİN BABÜROĞLU :

Soyadım Babüroğlu, Ordu'dan mühendisim; İmar—İskân sorunu, sorunumuzdur bizim! Tüm örgütle reformu gerçekleştireceğiz; Program tatbikinden önce plân ve çizim!

KÖY İŞLERİ CEVDET AYKAN :

Sinir hastalıkları uzmanı Cevdet Aykan; Bakanlığım çalışkan, köylüm daha çalışkan! Psikolojik gözle bakarım örgütüme; YSE'ye gerekli benim gibi bir Bakan!

ORMAN SELÂHATTİN İNAL :

Ben Orman Bakanınızım, Profesör İnal'ım; Orman köylerinde var işsizlikten bunalım! Kesime bir son verip orman yetiştirerek Orman köylülerine yaraşan iş bulalım!

SPOR SEZAI ERGUN :

Spor Bakanınızım ben Konya mebusu Ergun; Şimdiye dek sporun ipine sermişler un! Türk sporu yepyeni tesislerle kalkanır; Tüm spor dallarında isterim güçlü oyun!

DIŞ EKONOMİ ÖZER DERBİL :

Ben Dış Ekonomi'nin Bakanı Özer Derbil; Dış ekonomimize vermek gerek bir şekil! Amacımız, sağlam bir ekonomi sistemi; Kotalar ve permiller olmayacaktır sebil!

Mukadder ÖZAKMAN

Prof. DİLENCİ

Burhan ESEN

DENİZ Gezmiş'in arandığı günlerdeydi.

Kapı önce: «Güm! Güm!» diye çalındı. Arkadan darbeler şiddetini artırdı.

Ben önce büyük oğlana seslendim: — Açsana ulan kapıyı. Nerede ise kıracaklar. Kapının zilini görmüyorlar galiba.

Hanım kuşuklu bakışlarla yanıma seğırtti:

— Sen aç... Polis geldi galiba. — Nereden çıkardın polisi? Karakolluk işimiz yok, çok şüktür.

— Biraz daha gevezellik eder de, açma işini ertellersen kıracaklar a-yol. Çabuk koş kapıya. Eylemcileri evde saklıyoruz sanmışlardır.

Gerçekten kapı ha kırıldı, ha kırılacaktı. Elin oğlu kapı değil de davul çalıyordu sanki...

Sürgüyü çevirdim.

Ben kapıdan üniformalı bir baş göreceğimi sanırken kirlî bir el u-zanmıştı:

— Allah ırsası için bir sadaka.

— Aynı yardım, tasarruf bonusu kabul edilir.

— Verin Şabana, gitmez yabana. Az sadaka çok belâ defeder...

Çoktandır dilencilik zanaatını merak ederdim. Bu işin pıf tarafları nelerdi? Politikacılar gibi halkı nasıl uyutur, keselerine el atarlardı?

— Gel bakalım içeriye, dedim.

— Şimdi iş saati. Ne vereceksen ver de, daktilo hanımların paydos zilini kaçırmayayım.

— Zilden sana ne?

— Kızlar işten çıkacak. Önlerini çelip:

— Allah güzelliğinizi başışlasın.

— Allah 1.90 boyunda, saç sakalına karışmış levent hippleri nasip etsin! dedim miydi... Otobüs biletiçisinin çantası halt eder yanımda.

— Yarım saatini kiraliyorum. On lira! Tamam mı?

— Kurtarmaz!

— Yirmi.

— İdare etmez.

— Otuz...

— Bî onluk daha koy da fit olalım.

Yine de zarar edeceğiz ama, oldu bir kere...

Çalışma odasındaki sandalyeye o-turttum:

— Bak aslanım, dedim, yarım saatin kırk pangnot ettiğine göre, işinin ehlinin demek. Nasıl oluyor bu iş? Herkes dilenebilir mi?...

Sırttı:

— Bu apartmanın kiracısı mısın?

— Evet!

— Bizim mesleği becerebilirsen, katın sahibi olursun. Kabiliyetin

varsa, yalnız bu dairenin değil, tüm apartmanın tapusu cebine girer...

— Niyetim öyle. Türlü işlere girdik, çıktık. Spor-Toto oynadık. Ulusal piyango bileti aldık. Partilere girdik. Bol bol sadaka verdik. Bir ev sahibi olmadık. Hatta kirayı bile zar zor ödüyoruz. Bir bardak su bile para ile. Dilencilliği denemeye karar verdim.

— Böyle sapasağlam, dipdiri adam dilenebilir ama, zengin olamaz. Yer içer, biraz dünyalık elde edersin. Ötesi yok. Ya ayağının ya da kolunun birini kıracaksın!

— Yapamam.

— Gerçekten sakatlık değil, numadan...

— Nasıl numara?...

— Şuraya bir onluk at da yolunu, yöntemini göstereyim!

On lırayı verdim.

— Koldan ziyade, ayağın sakatlığı sadaka sahibini etkiler. Sağ ayağın kırılacaksa...

— Bankaya bono mu kırıdırıyoz?

— At bir onluk daha. Parayı zula et de dilenci tornacısının yerini söyleyim!

— Al bakalım. Çıkar ağzındaki baklayı.

— Üçkuyular'da dilenci tornacısı Âdem Ağa var. Biraz fazla mangiz ister ama, ayaklarını kırmadan, nasıl saç gibi bukle haline getirebileceğini öğretir. İki Alsancak'ta, bî de Güzelah'da apartman sahibi oldu.

— Vay canına!

— Helâl para. Kolay iş değil ki...

Ben onun sayesinde Konak'ta iki ayağı kırık kötürüm, İkiçeşmelik'te bir ayağı, bir kolu çalışmayan sakat, Tilkilik'te iki gözlü kör âma-yım!

— Hep bunları tornacı Âdem Ağa mı yapıyor?

— Elbette. Kırma işi bitince piyasa yerlerini, borsayı bileceksin.

Şimdi sen kalkar zenginlerin oturduğu Karşıyaka'da, Alsancak'ta, Karantina'da dilerirsin...

— Zenginler orada.

— Kalantörler zırmak vermezler insana. Sen de onlardan olsaydın bana kesenin ağzını açmaz:

— Allah versin! diye işi Tanrıya havale ederdin.

— Fakirleri mi yolacağız?

— Yoksul, zengin olayım diye, Al-laha rüşvet teklif eyleyen enayidir, bey!...

— Ulan sen yalnız dilenci değil, feylezofsun da...

— Gerçek böyle. Zenginlerin kapı-

Fiyat artışlarını önlemek için esnaf sık sık kontrole tâbi tutulacak. — Gazeteler —

— Müşteriye tâbi... Kontrole tâbi!..

larında kibar dilenciler icrayı sanat

edebilirler. Sahte makbuz bastırır:

«Sarhoşları Ayıltma Derneği» adına

para dolandırırılar. İşsiz güçsüz hip-pi

damatları vardır. Onlara kesele-

rinin ağzı açıktır. Bir kapıda iki

dilenci iş göremez.

— Doğru söylüyorsun.

— Mini etek çıkış yalnız bacak-

lar değil, bizim işler de açıldı.

— Nasıl tavlıyorsunuz onları?

— Sarkıntılık yaparak.

— Kızmazlar mı?

— Ne kızmaz... Mininin altında

iki eğri, çarpık bacak gördün mü,

sulanacaksa...

— Allah nazardan saklasın küçük

hanım...

— Allah genç delikanlılara sabır

versin kızım! diyeceksin. Geçenler-

de birine öyle yağ çektim, perdah-

ladım ki... Çantasındaki bütün pa-

raları önüne attı. Bulmuşum petrol

membani, yakasını salar mıyım:

— Paşalar önünde diz çöksün!...

— Şehzadeler dil döksün... dedim.

Vercek tıngırı kalmamıştı. Çantayı

fırlattı:

— Allah dualarını, sen de bu çan-

tayı kabul et... dedi. Çantayı otuz

kâğıda okuttum.

— Bilmediğimiz neler var?...

— Daha yeni başladık. At bir on-

luk daha politik dilencilik sırları

vereyim.

İşin meraklı yönüne gelmişim.

Cüzdandaki son meblâğı elim titreye

titreye uzattım...

— Parti kongrelerini kaçırmaya-

caksın. «Yem» in milletvekili ise,

seçmenlerinin yanında eli açık gö-

rünmek ister. Çeneye kuvvet:

— Allah parlâmentoya zeval ver-

mesin!...

— Allah ihtilâlden korusun!...

— Allah görünmez yanından ma-

aşlarınıza zam ihsan eylesin!...

— Allah, yolluğu bol bakanlık na-

sıp etsin!

Dua ettikçe, onluklar dizelenir. At

bir on lira daha. İdeolojik dilencilik

ın anahtarını vereyim. Sağın duası

ayrı, solun ayarı başka.

Herif kaşarlana kaşarlana dilenci-

liğin profesörü kesilmişti. Boş cüz-

danı yüzüne fırlattım:

— Defol be, karşımdan, dedim. E-

linde bu kadar geniş bilgi hazinesi,

döküman, malzeme varken, ne diye

özel yüksek okul açmıyor da, fakir

fukarayı yolmaya çalışıyorsun? Çab-

bul toz ol buradan!...

Burhan ESEN

İnönü politikayı bırakacakmış. — Gazeteler —

POLİTİK

SAFER ZORLU

Yazısız

... Nasıl karşılayacak?..

PAZARTESİ :

Yüzlerinin akı ile...

Genç ve uzman beyinlerden kurulan reform hükümeti çalışma programının ana hatlarını çizirken, Türk Kanser Derneğinin açıklaması, halkın zihninde bir kasap çengeli gibi takılıp kalan, «Bir önceki hükümet döneminde çıkartılan çeşitli yolsuzluk söylentilerinin hesabı görülecek mi acaba?» sorusunu sildi, süpürdü. «Kanserin başlıca nedeni, bol-luk ve refah!»

Gerçeği öğrendikten sonra gelmiş geçmiş iktidarların hangisini kınayabilir insan?

Bütün çabaları, vatandaşı sağlığını korumaktı demek.

Kanser olmasın diye milyonlarca insanı bir dilim ekmeğe muhtaç bıraktılar, gözden çıkardıkları bir avuç insanı milyoner... pardon, kanser yaptılar!

Politikacının, milleti böylele-ne düşünenine de ceza değil, verilse verilse başarı ödüllü verilir her halde.

SALI :

Başkan haklı...

Belediye yasaklarını kimsenin ciddiye almamasından dert yanan İstanbul Belediye Başkanı Atabey, «Bir yerde sekiz katlı kaçak bina yapılıyor, kimse görmüyor» diye başladığı şikâyetine şöyle devam etmiş: «Bugün, İstanbul Belediye sınırları içinde tam 42.000 ruhsatsız bina var. Kimsenin görmediği kaçak yapıları biz nasıl görebiliriz?»

Dert büyük, başkan haklı... Hangimizin var suçlamaya hakkı?

Gerçi belediyenin imar müdürü lüğü var, ona bağlı komisyonları var, ruhsat daireleri var. Var ama, adamların işi başlarını aşmış. Müracaat edenlere sıra numarası mı versin, gide gele tabanlıları patlayanlara «Bugün gi, falan gün gel» mi desin, işi bitenleri vergi tahsil şubesine mi göndersin?

Zabitasi desek, seyyar esnaf ko-valamaktan kaçak inşaat arama-ya vakit bulamıyor ki...

Geriye kalıyor sadece kendi... Eh, onun da sağdan soldan borç para bulmak en büyük derdi...

Haydi açıkça suçlanmadan efendi efendi şu suçu yüklenelim. Madem 42 bin kaçak yapı var şehrimizde, ruhsat kontrolü yap-

madığımız için kabahat bal gibi bizde!

Kaçak inşaat konusunu halledemezsek biz, köfte-ekmek satanları nasıl kovalar belediye-miz?

Nihayet onlar da insan. İki karpuzu bir koltuğa sığdıramadıklarına göre...

ÇARŞAMBA :

Ne ihtiyarlar var!

Gazete yönetmeni pek ilginç bulmuş olmalı ki, birinci sayfa-nın baş köşesini bir ihtiyara ver-miş. Yetmemiş, iki kocaman fo-toğrafı da bir güzel yerleştirmiş. Gene yetmemiş, beş satırlık bir haberle, haberdan daha büyük bir de başlık döşemiş: «Yaş, 86... Ama hâlâ delikanlı...»

Bu 86'lık delikanlının gazetele-re geçecek önemde yaptıkları da ne biliyor musunuz? Haberdan izleyelim: «Her sabah iki saat jimnastik yapıyor.»

Neden yapmasın? «Yürüyor, koşuyor, takla atı-yor!»

Ohooo, biz öyle ihtiyarlar bili-yoruz ki, bu 86'lık dededen daha yaşlı oldukları halde, daha genç...

Sabah akşam yürümesi, deniz mevsiminde çivileme yapması bir yana, günde 24 saat de poli-tika yapıyor hâlâ!

PERŞEMBE :

Fırsat kollamış

Üstünden çok zaman geçmedi-ği için son Demirel hükümetinin Bayındırlık Bakanı ile serbest çalışan bir uzmanın tartışmasını hatırlayacaksınız. Gazete sayfala-rında günlerce süren bir söz di-ellosuna tutuşmuşlardı da, so-nunda «Hangimizin haklı oldu-ğunu zaman gösterecek» diyerek susmuşlardı.

Hani canım, bizim ünlü Boğaz Köprüsü'nün ayakları konusunda çıkmıştı tartışma.

Uzman, «Toprak çürük, temel tutmaz, günün birinde çökecek-tir» diyordu.

Bakan hazretleri, «İstanbul yı-

kılır, bu ayaklar yıkılmaz» diye cevap veriyordu.

Ve, Ortaköy'deki bağlantı teme-li çöktü işte!

İşin garibi, hükümetin istifa-sının hemen ardından çöktü.

Uzmanın haklı olduğunu Orta-köy'deki ayak da biliyordu de-mek. Fakat kendini bir devlet memuru saydığından, işine gel-medi hükümet düşmeden çök-mek!

CUMA :

Var'la yok arası

Bir Türk'ün öncülüğü ile Ame-rika'da yepyeni bir akım başla-mış. Hemencecik bir de isim ta-kıp, sanat sınıfına sokuvermiş-ler: Şok modası!

Bizim bulunduğumuz yerde başka ne olur?

Buyrun işte... Amerika'da «Şok modası» nı yarattık; Türkiye'de «Yok modası» nı...

Reformlara hazırlanan sayın Erim, televizyonu köylere kadar götüreceğini söylüyor da, nede-nse es geçiyor margarin sıkıntısı-nı.

CUMARTESİ :

Kıskanıyoruz

Şu gazeteler insanı çileden çı-karmak için birebir! Sanki du-yurmasalar olmaz.

«Diyanbakır'ın içme suyunda koli basili bulundu.»

«Urfa'nın içme suyunda mikrop bulundu.»

«Siirt'in içme suyunda kurba-ğa ve yosun bulundu.»

Hıh! Biz oralardan daha yok-suluz sanki!

Onlarda olan, bizde fazlasıyla var.

Mikrobumuz, kirecimiz, kumu-muz; kurbağamız, yosunumuz...

Şimdilik bulunmayan, sadece suyumuz!

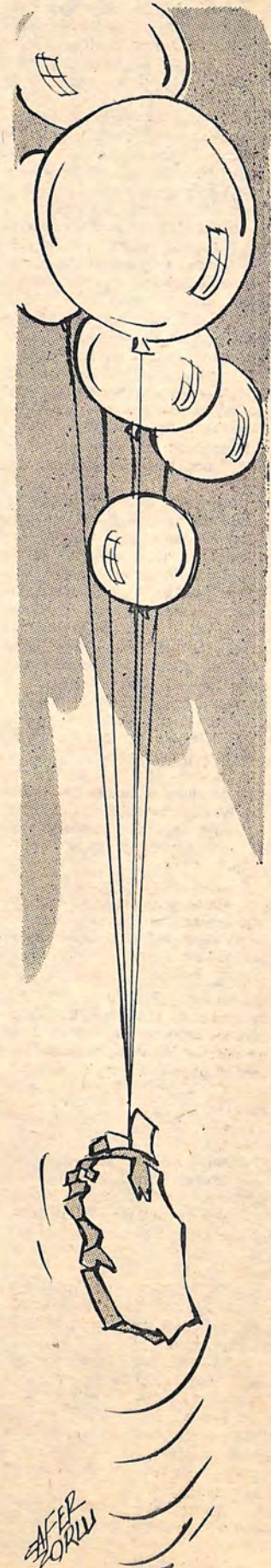
PAZAR :

Ne iyi olurdu

Dünya Sağlık Örgütü açıklıyor: «Türkiye'de 800.000 şekerli var.»

Aşağı yukarı tüm nüfusun 34 milyonu şekerli.

Ey kurda kuşa can veren ya Rabbi! En adil seni bildirdi ahali. Hani işine karışmak gibi olmasın ama, 800.000 kişiye dağıtacağına şeker, kardeş payı bölüşürdük aramızda, hiç değilse ağız tadı-y-la yaşardık şu iki günlük dünya-mızda!

KALKINMA!

TEYPLE duvar halısından başka buzdolabını da görünce şaşır-dım kaldım. Kendisi benim gibi küçük bir memur. Yedi nüfus eline bakar... Ne zaman, nasıl para arttırdı bu oğlan? Attırmaz. Arttırsa arttırsa borç arttırır, kendimden bilirim.

Durum da bir garip: Duvar da o değerli halı var, yerde paçavradan dokunmuş, «cacala» dedikleri eski püskü bir kilim yayılı. Gıcır gıcır teyp var; onun yanında da radyo o'duğu tahmin olunan bir nesne var ki sokağa atsanız kimse almaz. Çöpçüler başka.. onların görevi... En büyüğünden ve iyisinden buzdolabı var da, çocukların sırtında yamasız glysl yok...

Bu çocuk nasıl edindi bunları acaba?... Sormak da olmaz. Olur olmasına ya, birisine durup dururken: «Bu dolabı nasıl aldın?» ya da; «Neyle aldın?» diye sormak, «Çaldın mı, ne halt ettin?» anlamına gelir ve de basbayağı hakaret olur.

Piyangodan mı çıktı bu eşyalar ona, gazoz kapaklarından mı, kını-bılır?

Hem gönlü olsun diye, hem de nasıl edindiği konusunda bir ipucu yakalarım umuduyla hepsiyle tek tek ilgilenmeyi kurdum. Bu düşünceyle dolabın kapısını açtım. Buzluktan fırlayan kedî ödmü patlat-tı! Bir şey değil, yattığı yerdeki dik-kiş kutusunu falan da yerlere dü-şürdü. Hay mübarek hayvan, altta-ki gözde çamaşırlarla havluların ol-duğu kısımda yatsana yumuşak yu-muşaklı... Fakat baktım ki orası iyi-ce dolu, en alta ayakkabıların kon-duğu bölmenin de ayrı bir kapağı var; kediye hak verdim.

Arkadaşa:

— Ne güzel dolap, dedim. Ne ka-dar iyi düşünmüşsünüz. Çamaşırla-rı buraya koyunca cümle haşerat soğuktan kıkırdayıp.. di mi Cemil'-ciğim?

Güldü Cemil:

— Çalıştırmıyoruz ki, dedi. Dolap bizim nemizel Tarhana, kuskus için dolap alınır mı? Ama bunu kelepİR bulunca aldık işte.

Gene düşünceye vardım: Bu do-lap en azından üçbin beşyüz lira. KelepİR olsun ikibin beşyüz... Cemil bunun kelepİrini bile alamaz. Kele-pİR oğlu kelepİR olsa, gene zor. Ak-lımdan geçenleri anladı besbelli:

— Düşünemeyeceğin kadar ucuz, dedi.

— Kaç lira?

— Bin.

— Neel Deme Allahını sever-sen?! Satan adam çalmış onu bes-belli.

— Yok canım, öyle şeylere ihtiya-cı yok onun. Buraların en zenginini — Parayı yoldan topluyor de-mek...

— Eh, biraz öyle sayılır. O gör-düğün teyp kaç lira eder dersin?

— Anlamam ama, üçbin falan e-der her halde.

— İyi bildin. Bana kaç geldi der-sin?... Altıyüz elli lirayal

— Aynı kişiden mi o da?

— Evet.

— Enayinin biri desene, halı da ondan olmasın?

— Halı da ondan. Onun değeri kaç lira dersin?

— Binbeşyüzden aşağı değildir. Allah bilir onu da beşyüze almışsın-dır?

— Bilemedin, üçyüzl

— Aaa, bu dediğin herif sonra dan görme manyağın biri...

8

Ben vazgeçtim

— Hoop, yavaş gel! Kadınlar hak-kında konuşurken saygılı bir dil kul-lanmalısın.

— Kadın mı? Kadın mı bunları sana satan?

— Evet... Ve öyle dediğin gibi; e-nayi, manyak, sonradan görme falan değil. Biz mahallecek sever, sayı-rız kendisini. Zaten yaptığı ne ki? Bir eşya alıyor, modelini beğenmi-yor ya da bıkıyor, düşük fiyatla sa-tıyor. Kusursa, kusuru bu.

— Neden o kadar ucuza satıyor peki?

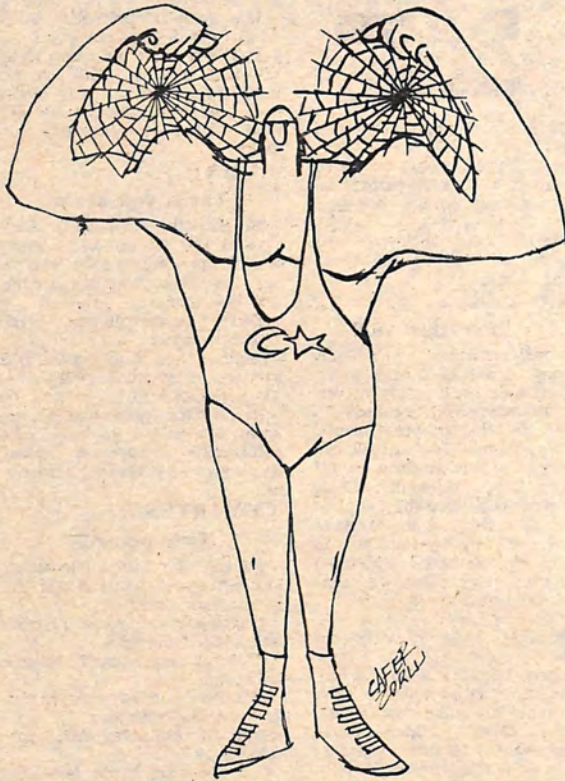
— Pazarlık yapmaya tenezzül et-miyor. O eşyanın kendisince kaç paralık değeri kalmışsa o değer ü-zerinden satıyor. Biz de mahallece anlaştık, sıraya girdik. Her satışta birimiz alıyor, kimse kimsenin üze-rine çıkmıyor. Parası yetmeyenin parasını denkilyoruz.

— Sık sık böyle şeyler satıyor desene?

CAFER ZORLU GENE ŞAMPİYON

Sevgili okurlar,

AKBABA ailesinden Cafer ZORLU, «Türkiye Spor Yazarları Derneği»nin geleneksel yarışmasında bir şampiyonluk daha ka-zandı. Şampiyonlar okulu AKBABA, son üç yılda üç defa şampi-yon olan ZORLU'nun «Tercüman» spor sayfasında çıkan «Birincilik» karikatürünü yayınlarken; değerli spor yazarı İslam Çu-pi'nin, ZORLU ile ilgili bir yazısını da siz sevgili okurlarına sunar.

CAFER Zorlu karikatürde şampiyon oldu...

Cafer Zorlu; aklı ile parmakları arasında, hiç kesilmeyen su gibi, olağanüstü bir yaratıcılığı dolandıran bir sanatçıdır.

Neşelidir... Görülmemiş derecede dikkatli, araştırmacı ve gün-lük olayları nâdir çizgi ustalarında bulunan; içinde oynatma, de-ğiştirme, onları en çarpıcı yanları ile cumbuzlama yeteneğine sa-hiptir.

Cafer Zorlu'nun karikatürle yatma, karikatürle kalkma, kari-katürle yaşama, tükenme bitme gibi, çok az sanatkârda bulunan bir «maraton» sevgisi ve tutkusu vardır.

Türkiye Spor Yazarları Başarı Armağanı Yarışmasının kari-katür bölümü şampiyonluğunu kazandığı gün söyledikleri hâlâ kulağımdadır:

«Her yıl ben ka anıyorum. Bu uzunluk bana artık rahatsızlık vermeye başladı...»

Zorlu, çizimde çok büyük olduğuna bir türlü inanmayacak ka-dar mütevazı, reklâmdan hoşlanmayan, bir çini mürekkep usta-sıdır.

— Ohoo, neler neler! Bizim baca-nak bir koltuk takımı aldı, oturma-ya kıyamazsın. Bilmem kaçınıc Luli koltuğu derlermiş.

— Luli değil, Lui.

— Orta ikiden boşuna sepetlen-medik. Her neyse. O canım koltuk-ları sekizyüz liraya aldı bizim baca-nak. Asıl değerleri bilmem kaç bin liraymış. Arkadaşlardan Hasan efendi bir gaz sobası aldı, yüzelli lıra-ya! Yenişi yediyüz liraymış. Kulla-namıyor ama, bakarsın ilerde ço-cuklardan biri futbolcu olur, kafasız olup film artisti olur, kabiliyetsiz o-lup şarkıcı olur da bol para kazanıp kullanır diye umuyor.

— Olur elbet. Bakarsın mesleğin-de dikeş tutturamaz, politikacı olur...

— Sonra, Hüseyin efendi bir şey aldı ondan, ikiyüz liraya. Çok güzel bir şey. Banyo için su ısıtıyor.. si-fon sifon!

— Termosifon.

— Ha işte ondan. Suyun sıcaklı-ğını kendî ayarlarmış. Prostat diye bir âleti varmış.

— Termostat.

— Her ne karın ağrısıysa... Di-yeceğim, mahalleli, bu kadın saye-sinde yanına bile sokulamıyacağı değerli eşyalar edindi. Parasının sayısı belli değil, fakat hiçbir şeyi-ni de parasız vermez. Dedim gibi, o eşya onun gözünde kaç paraya düşmüşse, o kadara satar. Ne aş-ağı, ne yukarı. Önemli olan onun bi-çi-tiği değeridir.

O anda şimşek gibi bir fikir geç-ti kafandan: Epeyce yakışıklı sayı-lırım. Başarılı donjuanlıklarım var-dır. Bekarım da... Hani şu kadının gözüne girip bir şeyler yapacak, şu züğürtlüğe bir paydos desek...

Sordum arkadaşta:

— Durumu nasıl kadının? Bekâr mı, bir ilgisî yok mu kimseyle?

— Şu anda yok.

— Yaşı?

— Kırkbeş...

— İyi. Benden on yaş büyük. Ka-dın büyük olunca zengin olmuştur a-dam. Zengin olacağız demektir.

— Ne demek istiyorsun?

— Şu kadını bana istesek?...

— Vallahi isteyelim istemesine...

— Ne var, bir engel mi var ya-nı? Az önce kimseyle ilgisî yok de-miştin?...

— Gene de yok. Vardı ama üç-dört ay önce.

— Evli miydi?

— Evet. Senin yaşlarında bir gençle evliydi. Üstüne en iyi ku-maşırlardan elbiseler yaptırıyor, altı-na araba veriyor, krallar gibi yaşa-ıyordu.

— Ne oldu sonra?

— Ne olsun, adam sıvri akıllının biri. Hizmetçilerden biriyle kaçtı. Hiçmetçinin de bir aylık ücreti kal-mışmış hanımında. Haber gönder-miş: «Hanımın sevgilimden boşan-sın, beşyüz lirami da göndersin» demiş. Hanım da gelen adama: «Bo-şanma işi kolay. Lâkin o herifi alma-klı o bana borçlandı. Aylığını borcuna tutuyorum. İkiyüz elli lira daha göndersin, ödeşiriz. Herif de onun olur.» demiş. Ve hizmetçiden almış o ikiyüz elliylil Sonra bu hi-kâye yayıldı. Adamcağız tutunama-dı buralarda, terketti... Neyse, olan olmuş, geçen geçmiş. Ne zaman gi-delim senin dünlülüğe?

Şiddetle karşı koydum:

— Yo yo yo yooo! Vazgeçtim ben!...

Kenan AKINCI

Her hafta bir olay ⇨⇨⇨⇨⇨ Semih Balcıoğlu

MUŞTAK DÜNDAR BEY BUGÜN YOLUNU DEĞİŞTİRMEDİ. MAHALLE EBNAFINDAN KAĞACAĞI YERDE, ÜSTÜNE ÜSTÜNE GİDİYORDU NEDENGE.

MERHABA BAKKALBAĞI.

HÜRMETLER MUŞTAK BEYEFENDİ..EMİRLERİNİZ?..

ÇOCUKLAR BİRAZ SONRA GELECEKLER. LİSTE ONLARDA, NE İSTERLERGE VERİR SİN E Mİ..

HÜRMETLER MUHTEREM BEYCIİM... ÇOKTANBERİ BİR ŞEYLER ALMIYORSU. NUZ. BUGÜN EVE NE GÖNDEREYİM?..

MERHABALAR KAĞAP GÜZELİ... LİSTE ÇOCUKLARDA. BİRAZDAN GELİP ALIŞ VERİŞ YAPARLAR...

MUŞTAK DÜNDAR BEY HAYATINDAN ÇOK, HEMDE PEK ÇOK MEMNUNDU ARTIK.

HAYIRLI GÜNLER MANAVLARIN BAĞI..

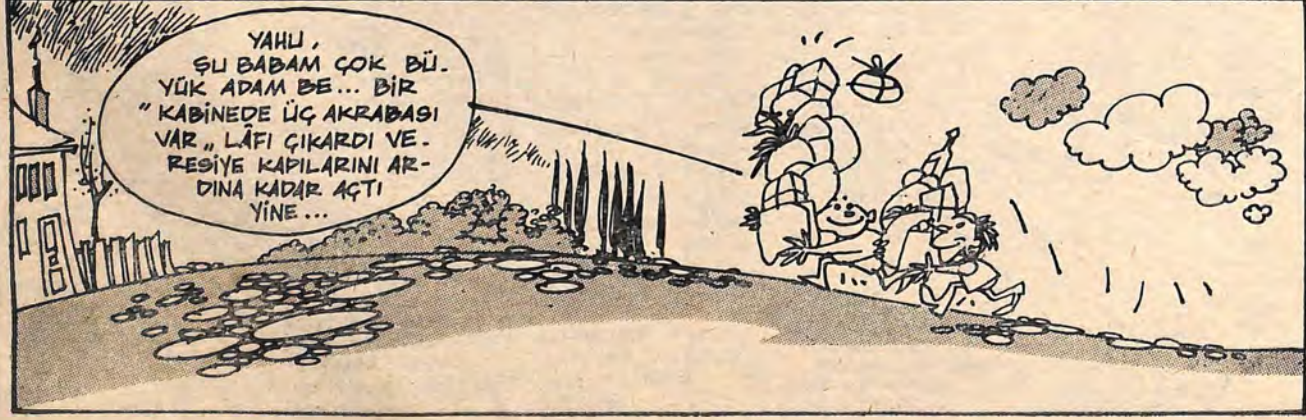
SAYGILAR GÜNARIM BEYFENDİCİĞİM. EMİRLERİNİZ?..

ESTAĞFURULLAH, ESTAĞFURULLAH... BENİM ÇOCUKLAR BİRAZ SONRA Sİ. PAZİŞ LİSTESİNİ GETİRECEKLER. PARA MARA AL.. MA SAKIN...

AMAN BEYİM, O NE BİÇİM SÖZ ÖYLE?..

YAHU, ŞU BABAM ÇOK BÜ. YÜK ADAM BE... BİR "KABİNEDE ÜÇ AKRABASI VAR", LÂFİ ÇIKARDI VE. RESİYE KAPILARINI ARDINA KADAR AÇTI YİNE...

SİZİN İÇİN

PILOT

Türk Hava Yollarında çalışan memur bir arkadaşımız var. Her konuda lüzumundan fazla iddialı. Her hangi bir konuda, onu bana sor, ben bilmez miyim gibi lâflar eder. Yine bir gün içki hakkında lâf açıldı. «Ooo, bana içki mi dayanır, bir şişenin lâfı mı olur?» gibilerden konuştu.

Yılbaşı akşamı beraberce lokantada toplandık. İçkiler, mezeler geldi. Yavaş yavaş içmeye başladık. Arkadaşlar ona: «Haydi göster kendini!» diye takilmaya başladı.

Bir iki duble ancak içmiştik. Bir dakika müsaade isteyerek aramızdan ayrıldı. Uzun müddet beklememize rağmen gelmedi. Meğer iki duble içki ile pilot olup uçakları kaldırmak için hava alanına gitmiş.

Alâiddin TONGA
Tapulama Md. Kontrol
Mühendisi
ANTALYA

HAVA MEYDANI

Lisede okuyan iki kızınla ilkokul birinci sınıfındaki oğlum masada ders çalışıyorlar. Küçük kızım oğlumda, büyüklük ve küçüklüğü her canlının kendine göre değerlendireceği hakkında bir fikir uyandırmak için konuşurken, «Şu masa bizim için küçük sayılır ama, bir sinek için ne kadar geniş, değil mi?» dedi ve cevabını küçükten almak için:

— Şu masanın üzeri bir sinek için ne sayılabilir? deyince... Küçük:

— Hava meydanı sayılır değil mi abla?... dedi.

İhsan EMİROĞLU
Tapulama Müdürlüğü
Kontrol Memuru
ÇORUM

PIRZOLA KEMİKLERİ

Arkadaşım olan öğretmenin daveti üzerine Ankara ilkokullarından birine, bitirme imtihanı dolayısıyla geldim. Tabiat Bilgisi dersinden imtihana başlamıştık. Çok zeki olduğu gözlerinden okunan Rifat isimli çocuğa öğretmeni çeşitli sualler tevcih ediyor, çocuk bülbül gibi cevaplandırıyordu. Ben de ister istemez bir sual sordum:

— (Kaburga kemikleri-mizi göstererek) Oğlum, bu kemiklerimize ne ad verilir?

Çocuk, biraz düşündü ve hemen:

— Pirzola kemikleri, öğretmenim! demez mi. Öğretmen Halûk DİKMEN
Senyuva Mah. Çiftlik Cad.
Mertler Sok. 3/1
ANKARA

AYICI

Kavalcıoğlu, kırkbeş yaşlarında, şakacı, hoşsohbet, hazırcevap, yağız bir köylüdür. Varlıklı, bazan sadece bir heves uğruna boi keseden para harcayacak kadar da zevkine düşkündür. En lüks lokantada yemeğini, en lüks kahvede nargilesini içer ama, klâsik köy kıyafetini terketmez.

Harman zamanı, sıcak bir gün. Şehrimizde o zaman üst tabakanın devam ettiği Maarif Kahvesinde, sakım söğütler altında nargile içmeye niyetlendir ve hayvanına bindiği gibi şehre iner. Üzerinde köylümüzün harmanda giyindiği paçadan bağlı beyaz don ve yakası bağı açık gömleği ile boynunda ter silmeye yarayan mendili vardır. Harman yerinden doğruca geldiği için boynu boğazı toz içindedir.

Hayvanını kahvenin uzağında bir ağaca bağlar, etrafına kayıtsız, kahvenin koyu gölgeli bir köşesine oturur. Horgörürlükle ıstığını soran garsondan, az şekerli kaynak kahvesini, nargilesini ve bir kaç tane de kara kiraz ister. Garson ve etraftakilerin meraklı bakışları arasında kirazları nargilenin camdan deposuna atar ve marpuca asılmasıyla tatlı bir fokurtu ve kirazların su ile birlikte nazenin hoplamaları başlar. Kavalcıoğlu nargileden çıkan dumamları ve hopleyan kirazları seyrederken, biraz ilerideki masada kendisini izleyen şehrin esrafından üç delikanlı, aralarında, bu kılık kıyafette bu ince zevki horlayıcı şekilde konuşmaya başlarlar. İçlerinden birisi yüksek sesle, «Vay ayı vay... Amma da keyif ha!» der.

Kavalcıoğlu orali değil, zevkine devam ederken, sorarlar:

— Dayı, sen nerelisin?

Kavalcıoğlu uzak bir şehrin adını verir.

— Ne iş yaparsın?

— Ayıcıyım.

Tamam... Bizim şehirli gençlere iyi bir eğlence çıkmıştır:

— Hani ya ayların?... Kavalcıoğlu, acılı ve alaycı bir gülümseme ile:

— Babam, orada ayı çoktur... Buradan götürmeme lüzum yok!... dedi.

İhsan EMİROĞLU
Tapulama Müdürlüğü
Kontrol Memuru
ÇORUM

YAĞMURUN NEDENİ

Bir yağmur başlamıştı bardaktan dökülürcesine. Allah Allah!... Yağmurun sırası mı idi şimdi? Biraz önce ne yağmur kokusu, ne de bir bulut vardı havada. Düşün yerinde gençler oynuyor, eğleniyor, yaşlılar da bakıyorlardı. İğne atsanız düşmeyecekti yere. Yağmur, bir bıçak gibi ortasından kesiverdi bu şenliği. Bir saçak altına çekilmiş, hem şaşkınlıkla yağmura bakıyor, hem de düşün sahiplerinin yağmurdaki tedirginliğini düşünüyorduk.

— Allahın şu hikmetine bak, dedim, yanımdaki Molla Mehmet'e...

— Ne var oğul, dedi bizim komşu Molla Mehmet. Bunun olacağı böyleydi.

— Neden böyleydi olacağı? Nerden anladın? Sen, meteoroloji misin yoksa?

— Neden olacak oğul, dedi yine. Güldü. Sesinde bir güvenirlilik vardı. Sabahtan beri ne kadar tabanca atıldı görmedin mi? Savaş alanına döndü ortalık. Ne olacak, kurşunla deldiler göğü. Yağmaz mı hiç yağmur!..

Necati YILDIRIM
Ortaokul Öğretmeni
ULA/MUĞLA

DÜRBÜN

Karadenizli bir vatandaş maça gider. Karşı taraftaki seyircilerden birisini köylüsü Hasan'a benzetir ve başlar bağırma. Ya:

— Hasaaan, Hasaaan ula Hasaaan! Ula celsene puraya!... Ha paksana pen de purdayum!...

Yanımdaki seyircilerden biri:

— Hemşerim kimi çağırıyorsun böyle bağıra bağıra? der.

— Aha şu karşudakilerden pirini hemşerim Hasan'a penzetmişim de o ni çağurayum, daa!

— Al şunu, bak bakalım o mu? der ve dürbünü uzatır.

İlk defa dürbün gören vatandaş, ne görsün, Hasan burnunun dibinde değil mi? Kulağına fısıldar gibi hafif bir sesle:

— Uy çözünü sevdiğim Hasan'u, ula hoş celtmiş-sün, nasulsun, eyil müsün, cel bir öpeyum seni... der ve kollarını açar.

O anda dürbün yere düşer ve Hasan da yok olur. Vatandaş, yerdeki dürbüne bakar bakar ve:

— Ula, ha bu poh yen ya yalancudur, ya da benümle dalga geçeyil! der.

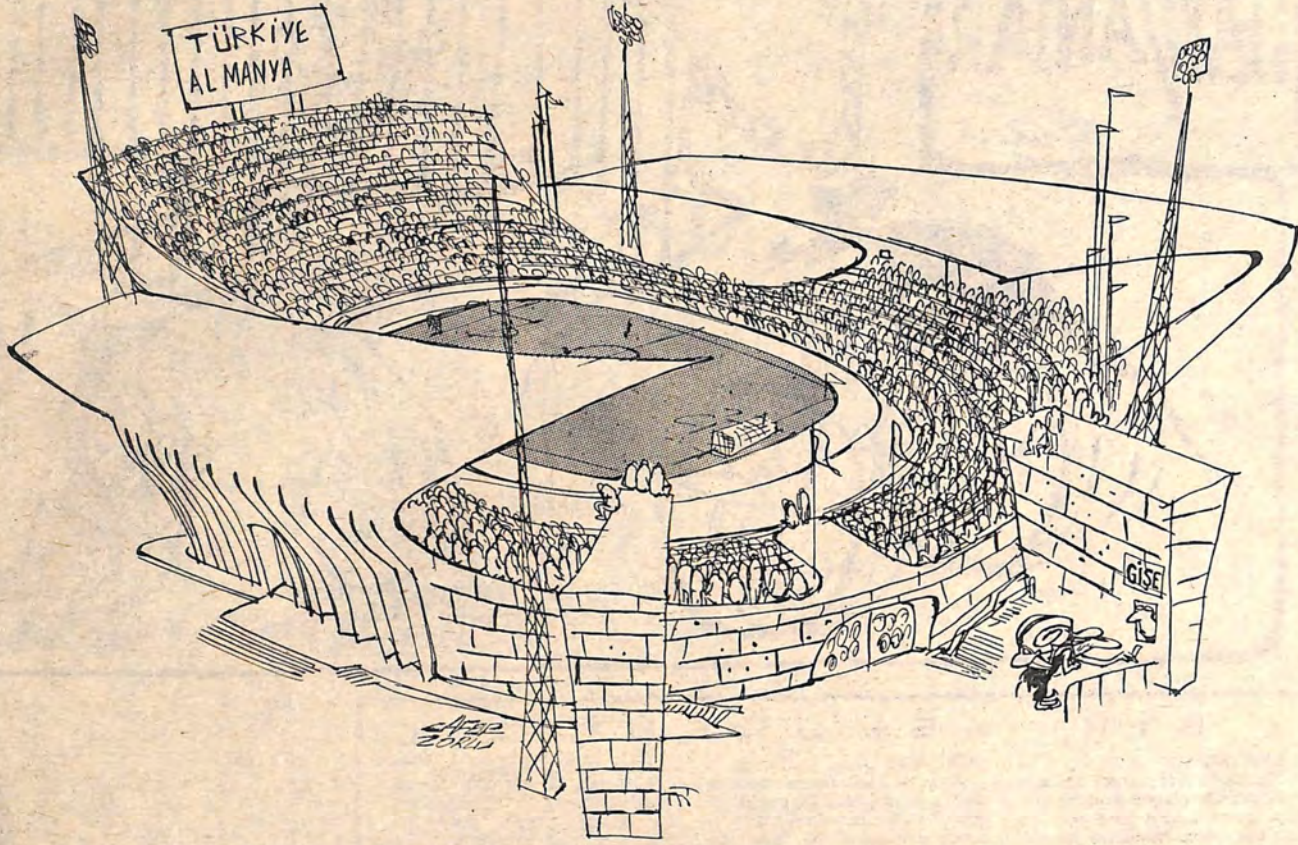
Refet ANTALYALI
Halk Eğitim Merkezi Md.
Datça/MUĞLA

Yazısız

Yazısız

— Kes Almanya'ya bir bileti!..

RESİMLİ romanlara meraklıysanız bilirsiniz: eskiden galiba Vatan'da, şimdi de Milliyet'de yayınlanan Hoş Memo serisinde Felâket Amet diye bir tip vardır.

Bu uğursuz herif hep yağmurlu havada yaşar, çünkü gökten onu adım adım izleyen küçücük bir kara bulut durmadan üstüne yağmur çiseler. Geçtiği yerden hayır kalmaz Amet'in: kazalar, belâlar, felâket ve musibetler birbirini kovalar.

Bendeniz uğura ve uğursuzluğa inansaydım bu Felâket Amet'in akrabası olduğumdan şüphelenirdim. Zira ömrüm boyunca yurt içinde ve dışındaki yolculuklarımın tarihçesine bakınca görüyorum ki —gittiğim yerlere musibet götürmüş olduğum söylenemese bile— tuhaf rastlantılarla birçok âfetlere tam vaktinde yetişmişim.

Bebekliğimde büyük Üsküdar yangınıyla burun buruna gelmiştim. Bülüğ çağında ördek avlayayım derken taşkına yakalanınca boğulmama ramak kaldı. Ondan sonra Kızıldeniz'de görülmemiş bir kum fırtınasına yakalanmaktan tutun da, Alp Dağlarında bir toprak kayması ile randevulaşmaya yahut Londra'nın yüz yıl rekoru kıran 1963 kış soğuğuyla karışık zehirli sisinde günlerce malpus kalmaya kadar türlü çeşitli belâ piyangolarının azizliğine uğramışım.

Sicilimdeki bu musibetler kervanında depremler özel bir yer tutar. Pek azını kaçırmışım yani. Sayılı Ege zelzelelerinden birinde Sındırgı köylerindeydim. İstanbul'un son büyük depremi ne ise kal payıyla yetişmiştim:

YELPAZE

REFİK ERDURAN

DEPREM ERTESİ

yine av derdiyle gittiğim Trakya'dan eve döneli onbeş dakika olmuştu ki yanbaşımdaya uslu uslu duran kitaplığın raksa başlamasıyla tepeme vazolar falan dö-küldüydü.

Bu kış da kısmetimi gördüğüm bütün depremlerin ağabasına yetişmişim. Los Angeles'deki ne...

Geçen ayın başlarında bir sabah yatağımda edebimle uyurken oda lodosa tutulmuş gibi çalkalanmaya başladı. Tam bir dakika kırk saniye sürdü bu rezalet. Korkmadım dersem yalan. Yalan değil, kuyruklu yalan. Sarılık marifet olmadığımı hâlâ şaşmak tayım.

Sonradan düşündüm: Bir musibetin bin nasihatten faydalı olduğu söylenir. Ben başımdan geçen bir düzine musibetten ne gibi yararlı dersler çıkarmışım?

Hiç! Ders mers yok bu belâlarda.

Çünkü efendim, musibet iki türlü oluyor: deprem, taşkın, fı-

tına, yanardağ patlaması falan gibi tabii âfetler, bir de insan yapısı gayritabii dertler.

Birinciler insan kusurundan doğmadığına göre, yanlışların tekrarından kaçınmak için onlardan bir şeyler öğrenmek söz konusu değil. İkinciler ise insanların marifeti olduğundan, anlayana her biri bir küpe.

Son zelzeleden sonra, bir dostum dünyada rahat yer olmadığını belirterek şöyle diyordu bir mektubunda:

«Ha Kaliforniya, ha Türkiye! Orada yer, burada toplum sallanıyor.»

Arada bazı farklar var tabii. Bir kere Türkiye de dünyanın en iri yeraltı çatlaklarından birinin üstünde bulunduğu için bizim memlekette hem toplum sallanıyor, hem yer.

İkincisi, toplum sallantıları insan davranışlarıyla ilgili olduğuna göre, akıllı davranarak bunları önleyebiliriz. Hattâ geçirdiğimiz toplum depremlerinden bile yararlanmak mümkün.

Her deprem kendi çapında yı-

kıntı bırakır ardında. Mesele çökenin yerine neyin yapılacağı ya da yıkıntı parçalarının nasıl kullanılacağıdır. Fırsat kullanmasını bilenler için deprem bile devlet kuşu olabiliyor.

Los Angeles depreminden sonra girdiğim bir sanat galerisinde o hafta satışa çıkarılmış bir koleksiyondaki modern heykellerden çoğunun devriliş kırılış ol-duğunu görmüş, üzül-müş-tüm. Bir kaç gün önce o heykellerin hepsinin ilk istenen fiyatların bir kaç misline satılmış olduk-larını gazetedeki okuyunca şaşır-dım.

Meğer galerinin sahibi Musevi sanat komisyoncusu heykelleri büsbütün grotesk gösterecek biçimde tellerle tamir ettirip «Sanatçılarla büyük depremin elele yaptıkları eserler» diye tekrar satışa çıkarmış. Ve koleksiyon meraklıları kapışmışlar bu «çok orijinal» heykelleri!

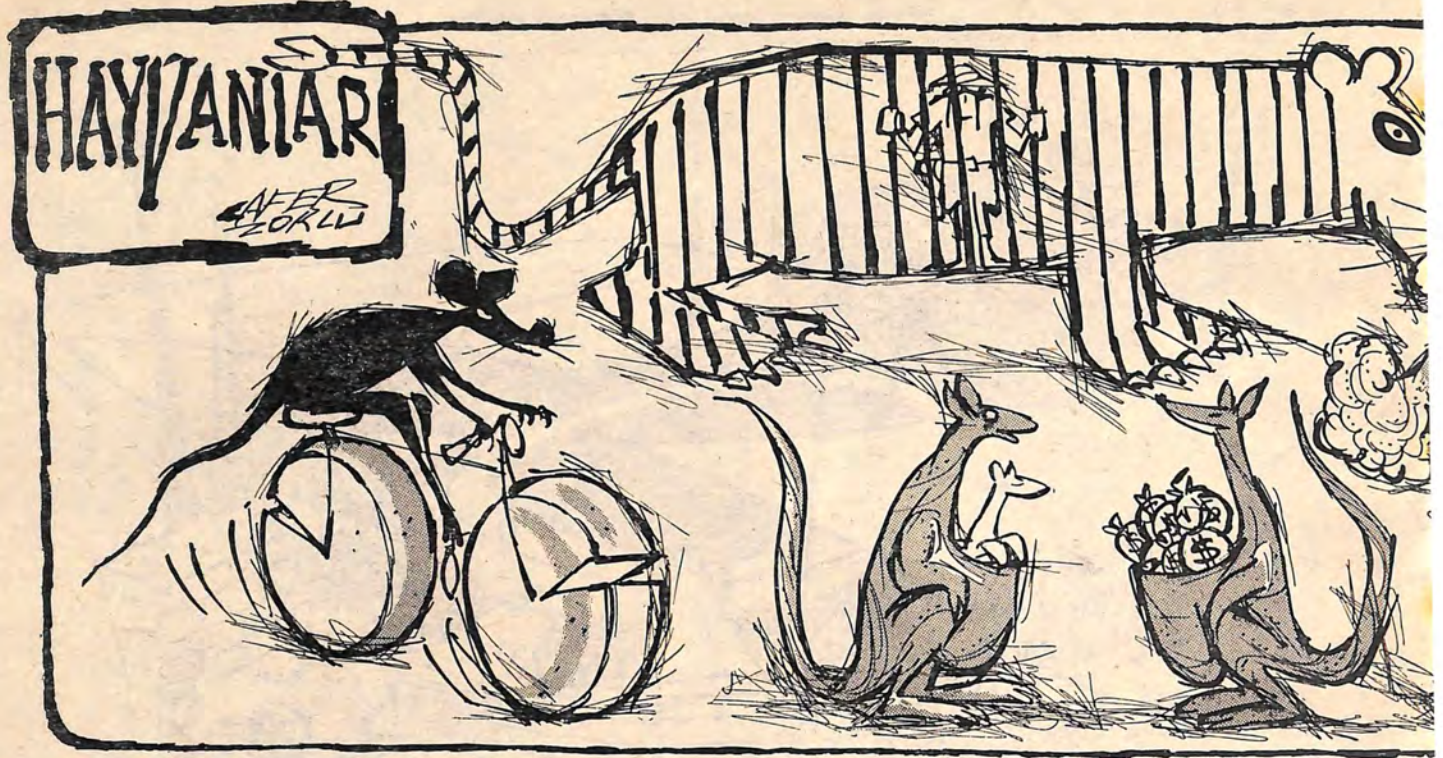
Bizim toplumumuzdaki bazı heykeller kadar orijinalini Picasso bile yaratamaz. Bunlardan son depreminde hasar görenler oldu. Bakalım yerlerine gerçekten yeni şeyler mi konulacak, yoksa komisyoncu açık gözler yine parçaları teliyle pullayıp kat kat fazla fiyat bulabilecekler mi?

Eee, ne demişler? At binenin, kılıç kuşanının. Hattâ uğursuzun biri çıkmış, «Gün uğursuzum» da demiş.

Demiş ama, bakarsınız sonunda olaylar bu lâfların topunu to-şa çıkarır.

Felâket Amet'in kara bulutu-nun altında yaşamıyor ya bizim Türkiye'miz!

Refik ERDURAN

BİR MEMURENİN...

SAAT 9.15:

Memure Tülin hanım, koltuğunun altında resimli roman dergileri ve magazin gazeteleri ile kapıdan girer. Müdürlük ve servis şefinin gözünden kaçmaya çalışarak, yerine oturur. Gece gittiği gaziinoda gördüklerini, ya da sevgilisi Kenan'la aralarında geçenleri anlatmanın heyecanı ve telaşı içindedir. Doğruca tuvalete gider. Sabah makyajlarını tazeleyen memurelerle doludur, av-naların önü. Anlatılmaz bir u-ğultu içindedir tuvalet.

— Şekerim, öyle diyorsun ama... Babamın ne kadar mutas-sap olduğunu bir bilsen.

— Bu gece, Kenan'la kulübe gideceğiz. Öğleyin kuaföre gidip, saçlarımı yaptıracağım.

— Hani, o romanı okudun mu? Sonunun öyle acıklı biteceğini bilseydim, okumazdım.

— Filmi bir görsen şekerim... Enfes... Enfes...

Kartlaşmış yüzündeki, kırışık.

hıkları gidermenin aceleciliği i-çindedir Reyhan hanım. Kırkbe-şinden sonra, hâlâ hayatının ba-harını sürme özlemini, söküp a-tamaz gönlünden. Ve Tülin, Ke-nan'la gelecekte kuracakları yu-vanın hayalleri içinde ve de c-l-leri saçlarını muncıklayarak gi-rer içeri.

SAAT 10.00:

Masasındaki evrakları karıştır-maktadır Tülin. Ve, gözü saatte-dir. Bir öğlen olsa... Ah, bir öğ-len olsa da, Kenan'la buluşsa. Buluşsa da, ellerinden tutsa Ke-nan:

— Canım, dese... Hayatım, de-se...

Şefin, davudi sesiyle dağılır hayalleri:

— Tülin hanım, kurye tamam mı?

İnce, kulak tırmalayan sesiyle cevaplar:

— Şimdi efendim... Oysa, dizlerinin üstüne koy-

muştur, resimli romanı. Albert'in sarı saçları ile Kenan'ın saçları arasında benzerlik kurmaya çalışmaktadır. Sonra, Karolin... Hayallerinin kadınıdır o... Ru-hen, ne kadar da benzemektedir-ler birbirlerine. Albert ve Karo-lin... Yahut, Kenan ve Tülin... Sonra, şefin uyarısı gelir aklına. Kuryeyi ele alır ve saatler 11.15'i göstermektedir.

SAAT 11.45:

Bu saat, genellikle çıkış saati-dir Tülin'in. 11.30'da tazeler mak-yajını. Saçlarını tarar. Ve saat-ler 11.45'i gösterirken, «kaşla göz arasında» deyimine uygun bir şe-kilde, sıvıdır, gider. Arayan olur-sa, arkadaşları bu çiçeği burnun-da kızı korumak, gençliğinin ba-harını doyasya yaşamasını sağ-lamak için, bulmuşlardır yalanı; «Tuvalette...» diye. Zira, doku-nulmazlığı olan yerdir tuvalet. Girilemeyen bir ayasak bölge. Oysa, o saatlerde, her günlük yer-

— Bir itirafta bulunacağım
— Aldırma... Ben de hasta

«Yedi Kocalı Hümmüz» den...

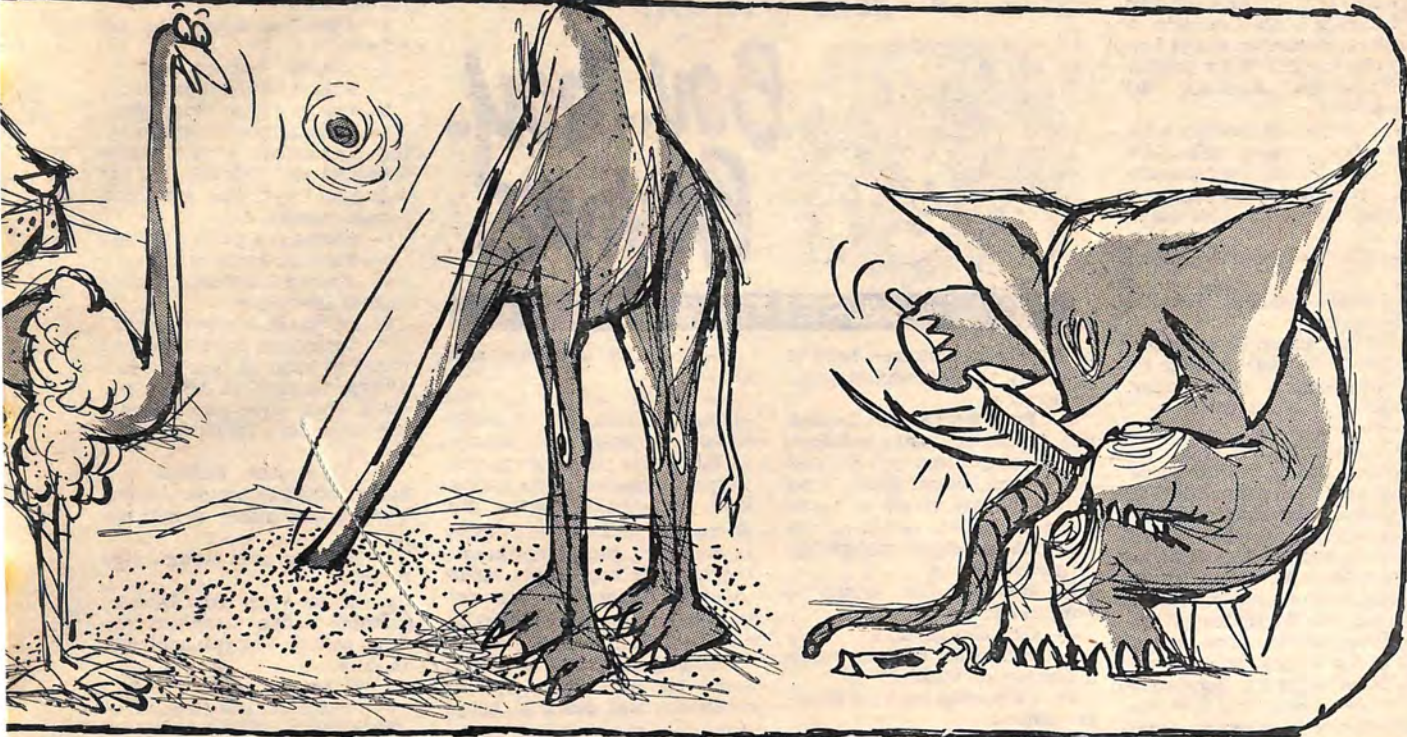

Bir sahne!

BAHAR BU... S

Derenin ak köpüğü, dantel dantel oyah,
Suların şarkısını dinliyor iğde dalı...
Yüreğim isyan edip, göğsüme sığmayalı,
Başka şeyde gözüüm yok... Olsam bir iğde dalı...

Ne beklediğim bir şey... Ne geçmişte hâtıram...
Çay üstüne uzanmış, bir söğüde otursam.
Ya dere beni alsa... Ya, kendimi bıraksam
Tutkuma eşlik etse, dalgaların masah...

... SEKİZ SAATİ

lerinde Kenan'ı beklemektir Tülin.

SAAT 14.00:

Aslında 13.30'da başlar mesai. Ama, Tülin'in mesaisi 14.00'te başlar. Çünkü, birbuçuk saatlik öğle tatili, birbuçuk dakika kadar kısa gelir Tülin'e. Kenan'la konuşmaları, daha gerçekçi bir deyişle koklaşmaları, sığmaz bir buçuk saate. Ve saat 14.00'te tuvaletten gelir gibi, elleri ıslak, girer içeri. İşte bu giriş, ölümdür Tülin için. Bir kaç dakika öncesine kadar Kenan'la birlikte olup, onun sıcaklığını duyduktan sonra, ondan uzak kalmak kahreder Tülin'i. İşlerin ciddiye ti, daha doğrusu, ciddi işlerle uğraşmak zorunluluğu, yıkar onu. «Ah.. bir Kenan'la evlenseler, bitecektir bütün bu sıkıntılar.» Öğleden sonrayı, çoğunlukla çevresindekilerle sohbet ederek geçirir Tülin. Kenan'ın üstün yeteneklerini anlatır. Resim-

li roman kahramanı Albert'in özellikleriyle birleştirerek. Ve sinemadan, modadan, romandan, konuşur, konuşur, konuşurlar... Gel gör ki; bütün konuşmaların temelinde Kenan vardır:

— Kenan diyor ki; oraya gitme...

— Kenan diyor ki; onu giyme...

— Kenan diyor ki; onu sürme...

— Kenan diyor ki... Kenan diyor ki... Kenan diyor ki...

Ve yerinden kalkar kalkmaz, çevresindekilerden biri:

— Kenan da, Kenan olsa kardeş, yüreğim yanmaz. Çarpık suratlı oğlanın biri, diye basar iğneyi.

Ve gerçek de öyledir aslında.

SAAT 16.30:

Yine tuvalettedir Tülin. Gece, sinemaya gidecektir Kenan'la. Geçen seferki gibi, yine dudaklarından öpecektir Kenan belki

de. Belki de... Belki de... Kalbinde bir çarpıntı, bir çarpıntı. Elinizi koysanız, yüz basamaklı bir apartmana çıkmış sanırsınız. Babası gelir aklına, «Boş ver...» der. O da genç olmadı mı hiç. Hem Kenan dürist çocuk. Hiç aşırı hareketle bulundu mu şimdiye kadar. Dudaklarını öptüğünden başka. Hem, o benim kocam sayılır, daha şimdiden. Kocalar, her istediklerini yapma hakkını taşırlar. Kenan da kocam olacağına göre, her istediğini yapma yetkisini taşımaktadır. Ve bu basit, bilinçsiz kıyasla, kendini atar dışarı.

Tülin, bir memuredir. Sekiz saatlik mesaisi, Kenan'la doku bir memure. Ay sonlarında, masasını alunca, ruj, pudra, pabuç, elbise almak onun en doğal hakkı değil midir? Üstelik, çalışıp da kazanmıştır o parayı, hem de en helâlden. Helâl olsun doğrusu...

Ersen TOLUNAY

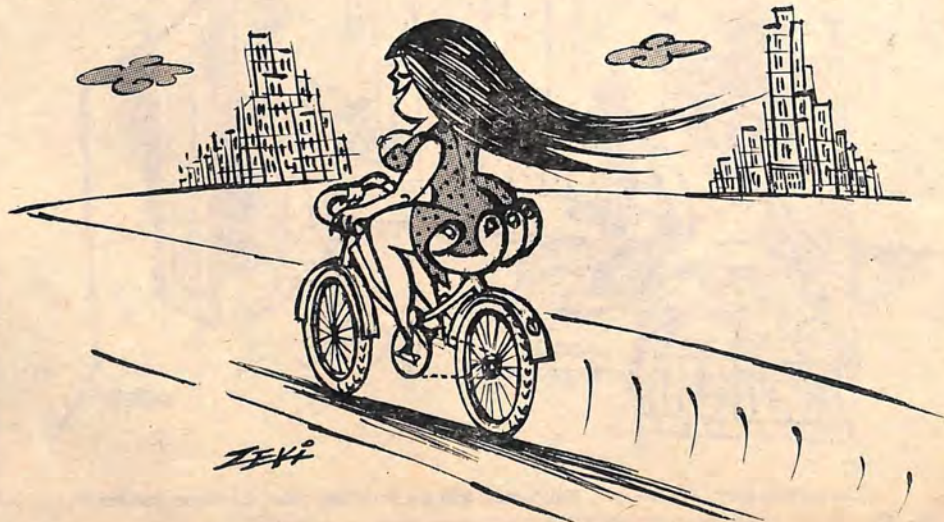
Ben doktor değilim!..
eğilim!..

SARHOŞ EDER...

İnsan duvaklı taşın sevdalı yakanışı,
Çoban çocuğunun, kovala dert yanı, şü
Züğü yaşmaklı kızın bu ninniye dalışı
Her aşkı susturmalı... Her aşkı susturmalı...

Ok çağlama derecik, coşkunluğun durulur.
İzli çarpan yürekler, bilirsün tez yorulur.
Az güneşi iniverir... Yatağını kurutur,
Bahar bu... Sarhoş eder, herkes ona sevdalı...

Fikret YILMAZ

Yazısız

SİGARA dumanlarının renkli düşler olduğu saatlerde, meyhanedeki sohbet yanyana oturanların arasından ortaya kaymıştı. Meyhaneci Pir'im yorgunluk yudumunu dikerken, biri seslendi:

«— Dinleyin muhterem arkadaşlar. Çok kıymetli dakikalarınızı işgal ederken, insaf perdenizi aralamanızı ve bu işgalimin nedenini sormanızı rica edeceğim...»

«— Yine ne yumurtlayacaksın be?»

«— Siyaset istemez. Turşular para etmiyor...»

«— Bakın âbiler. Kısa bir şey. Ama, tarihi kıymetli olan bir vesika arzedeceğim. Arzu edenler, etmeyenler?... Edilmiştir.»

«— Uzun etme...»

«— Gırgırsız olsun...»

«— Öyle âbiler, çok temiz diyorum size. Okuyorum. Şöyle diyor vesika. Arkayoloci, yani kar-yolacı ve etinoloci, yani etiyolocu uzmanı olan Allahsız diyor ya, Allahsız Marşak; kazılardan çıkan boynuzların otuzdört bin yıl önce, son buz devrinden kaldığını anlamış, her boynuzun üzerindeki kerkik ve çizgilerin kaç yaldıza bedel olduğunu ispatlamıştır. Ve de boynuzların üzerindeki işaretlerin hangi ayda, hangi haftada, hangi günde ve saatte sahibine şeref verdiğini gösterdiğini söylemiştir. Vesikanın kelâmı bu kadar...»

«— Boynuzla ticareti olan var mı?»

«— Yahu, karyolacı ve etiyolocu uzmanı da ne demek? Boynuzla ilişkisi ne oluyor?»

«— Allahsız Marşak diye, Gırgır bizim Arşak'a taş atıyor. Amcası olacak...»

«— Boynuz deyip geçmeyin arkadaşım. Bu Allahsız Marşak'ın bir bildiği var. Baksamıza, insanlar buz içerisinde yaşarken bile erkekler boynuz takmaya başlamış.»

«— Yapma be koçum, gözünü seveyim, nerden çıkardın boynuz takmayı?»

«— Ne haddimize sayın âbim, tarihi vesika diyor böyle. Karı

• Seks Mizahı •

Boy... boy... Boynuz..

NURETTİN TÜRKER

milleti donmaz, üşünmez, bunu bile eritir, yine yapacağını yapar arkadaş...»

«— Evet, bir kitaptan koparılmış, hakiki bir vesika olduğunu görüyorum. Önemi var. Bu vesika kadının, hangi ayda, hangi haftada, hangi günde ve saatte kocasına boynuz taktığını, bunlara çatal eklediğini, yaldızladığını gösterebilir...»

«— Helâl be. Cinsi neymiş bu boynuzların?»

«— Olsa olsa geyik...»

«— Fildişinden kakmalı, sedeli olanları da vardır.»

«— Yahu, öküz boynuzu nelerine yetmez.»

«— Yok yok, bu Allahsız kitap yazacak kadar uzman kesilmiş namussuzun biri. Diyor ki, iyi cins boynuz çok kertiğe dayanıklı olacak, eskimeyecek, cilâya gelecek ve şöyle bakınca saat gibi konuşacak.»

«— Yeter oğlum, boynuzuna başlatmayın. Pir'im bizim şu kırmızıyı gönder...»

«— Çiğerin yanına söğüş bir yumurta...»

Meyhanenin gedikli müşterilerinden ve belirli bir süreden sonra her şeyi bildiğini ispatlamaya çalışan, beklenen ses duyuldu:

«— Boynuz taktı deyimi nereden gelmiştir dersiniz? Ben, bir kaç şey söyleyeceğim bu konuda...»

«— Tamam yahu, sohbet başladı işte...»

«— Yaa, önemli olan bu be.»

«— Beyefendi konuşsun, susalım.»

«— Bundan ellibin yıl önce, Allahsız Markolacı'nın da vesika sında temas ettiği gibi, Arkayol ve Etiyol diye iki kavim varmış. Yanyana yaşadıkları bu memlekette de boynuzlu hayvan diye bir mahlûk yokmuş. Nasıl olmuşsa olmuş, bir gün kıvrım kıvrım boynuzlu bir koç, süzûle süzûle çayırda dolaşmaya başlamış. Rastlantı diyelim, tam iki kabilenin ortak sınırlarında otlarken yakalanmış. Koç sizin, koç bizim savaşı başlayacakken, Arkayol kabilesinin reisi demiş ki, kavga etmeyelim. Gelsin Etiyol kabilesinin reisi pazarlık edelim. Oturmuşlar pazarlığa. Tabii, önemli olan şey uğurlu saydıkları boynuzla sahip olmak. Yoksa koçun o nefis eti filân önemli değil. Derken efendim, pazarlık pazarlık, sonunda Arkayol kabilesi reisi koçun boynuzlarına karşılık güzel karısını Etiyol kabilesinin reisine bırakmış. Koç kesilmiş, boynuzları da büyük bir şölenle Arkayol kabilesi reisinin başına takılmış. Böylece boynuz taktı deyimi doğmuş ve o günden bugüne gelmiş. Dünyada boynuz takan erkekler bu soydandır, asılları, kökleri böyledir diye de rahmetli dedemin zamanında bile konuşulurdu...»

«— Vay canına. Soyu, asaleti, namusu derken boynuzun ne olduğunu unutacağız yahu.»

«— İlim birader. Konuşturur adamı...»

«— Öyle, yaşı küçük olan öğrenecek...»

«— Boynuz takmayı mı?»

«— Kim o yaldızını parlatan?»

Meyhaneci Pir'im araya girdi: «— Bırakın inceden dalaşmayı. Hiç ısmarlama boynuz takanı duyduunuz mu? Gönüllü, bar bar bağıyor herif, yok mu bana boynuz takacak diye...»

«— Bomba gibi patladı Pir'im.»

«— Kaç yılın kulak arkası ha?»

«— Boynuz hakkında ihtisas yapmak isteyenler...»

Pir'im ortada bir yere geldi:

«— İsmarlama boynuz takmak bugün en kazançlı iş arkadaşlar. Adama diyorsun ki, boyu şöyle olsun, gözü şöyle, saç şu renk, yaşı şu kadar... Parayı da saydın mı...»

«— Yahu, senin dediğin muhabbet tellâllığı birader. Onun boynuzu olsa n'olur, olmasa n'olur?»

«— Yoo, bu ucuz numara oldu Pir'im.»

«— Kazın ayağı öyle değil. İsmarlama boynuz takanların arasında, aslında boynuzsuz olanlar da var.»

«— O nasıl, o?»

«— Nikâhlısını çalıştırmaz be.»

Pir'im yerine dönerken, bu kez arka sıralardan biri:

«— Pekii, boynuz kıranla, boynuz söken cinsini bilenez var mı?» dedi.

«— İyi valla, boynuzu takan bir de kıracak ve de sökecek ha?»

«— Açıl arkadaş, sen de açıl.»

«— Karısı, kocasından habersiz işi pişiriyor diyelim. Herif, geçinemiyoruz diye karyı boşadı. İşte buna boynuzu kırmak denir. Şayet, herif karyı enseler de boşarsa, boynuzu sökmüştür arkadaşlar...»

«— Oldu, başka boynuz masalı bilen?...»

«— Var var, asıl boynuzculuk başka artık, değişim, yenilik...»

«— Ooo, istad siz burada mısınız, şöyle buyurun.»

«— Deminden beri sizleri dinliyorum. Hepiniz normal boynuzdan bahsediyorsunuz. Bir kadın kocasını aldattı mı, tamam oluyor. Yahu, hangi devirdeyiz? Gerici olmayalım iki gözüm. Muasır medeniyete uygun fikirleri tartışalım. Günümlüde, boynuz takmak bile bir zevk işi olmuştur. Boynuz takmanın da bir evrim olduğunu kabul edenler var. Boynuzları bile bile takıştıranlar, yakıştıranlar var. Boynuzlarını...»

«— Kimmiş bu boynuz kurbanları?»

«— Boynuz hastahğı diyelim.»

«— Hele, önce sıhate, şerefe birer yudum. Şimdi konuyu biraz daha boğazlayalım arkadaşlar. İnce sanat, ince görüş tekniği yani. Adına da, sosyetik tandanslı boynuz diyebiliriz hani. Bu çapta adamlar diyorlar ki, seninki bende, benimki sende kalsın. Yarın görüşürüz. Ne oluyor? Boynuzlar emanet takılıyor, sonra çıkarılıyor ve ortada boynuz kalmıyor...»

«— Ulan, kimdi şu boynuz diye söze başlayan?...»

«— Ben bu konuyu basit yünden ele almadım. Diyorum ki,

— Soyuldun mu?... Oh, ne iyi!.. Soyunmak için bu gece hiç vakit kaybetmeyeceksin!..

bir kadın kocasının haberi olmadan o işi yaparsa, boynuz gelip gelip tam adamın kafasının bir kaç milim uzağında yapıştı yapışacak beklemektedir. Ama, daha yapışmamıştır. Kocanın haberi olup da karyı boşamassa, tamam boynuz yapışmıştır ve bir daha sökülmesine imkân yoktur. Kadın veya erkek ölecek de falan. Hani cinayetler... Sosyetik boynuzculukta bu yok. Erkekler de, kadınlar da gönül rızası ile değiş tokuşu kabullenmiş. Bunu göre...

«— Boynuzun yarısı da karılarda...»

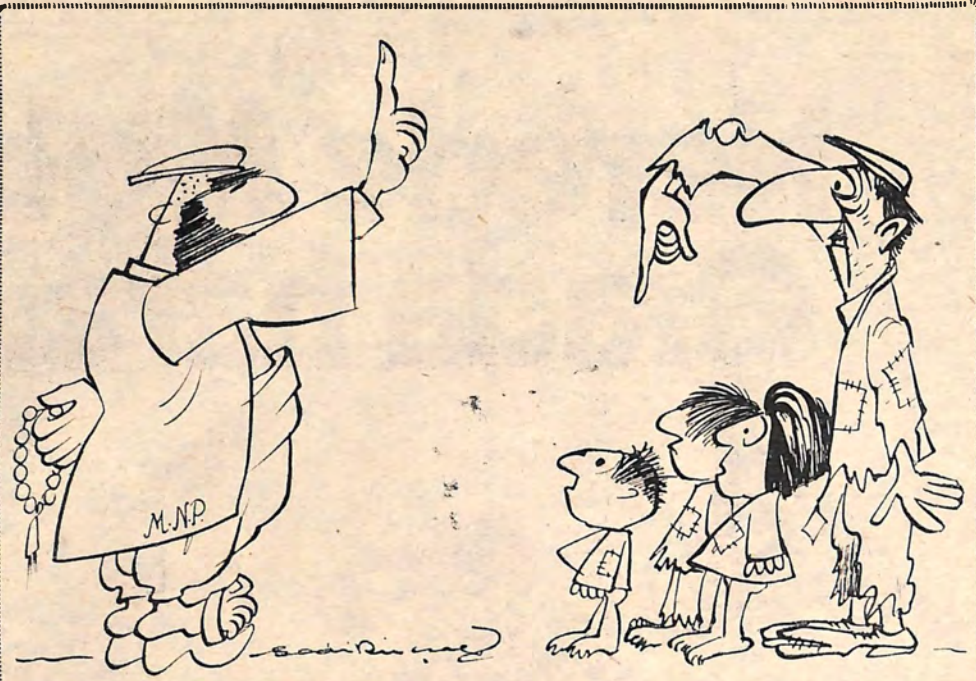
«— Evet evet, yarımşar boynuzlu karı koca veya aile tipi...»

«— Yahu, kolektif boynuz şirketi bile kurdunuz. Benden pes arkadaş. Bu kadar bilgi bana yeter.»

«— Durun bakalım, biz de varız...» diyen Kek Kemal:

«— Herif altmış, karısı yeni anlamış bir yaşta...» dedi. «Olsun yirmi. Nerde o, Mustafa Selim? Tasdik et oğlum, tecrüben var. Kocası karısını deli gibi seviyor. Öl dese ölecek tırnağı için. Karının yaşı küçük ama, şeytan akı büyük. Diyor ki kocasına, ben de seni deliller gibi, daha da deli olmayacak kadar seviyorum. Kelâm bu yâni âbicim. Senden ayrılmasına ayrılamam. Ruhum, kalbim senin olsun, vücudum da kimi beğenirsem onun... Başlıyorlar kolkola aramaya. Karısı tesbit edip, bunu istiyorum deyince altmışlık dalışı yapıyor. Sayın hemşerim, azız, kıymetli piyango talihlisi. Evimde şöyle söyle, bir daha eş, benzeri olmayan nâdide bir tatlı var. Karşıma Tanrı seni çıkardı, bu senin kısmetin, ben yiyemiyorum, sen yer misin? Üstelik, nâzik dişlerin ağrımın diye para ise para. Uzatmayalım, yemez mi adam, tep-sisi ile tabii. İşte buna, mecburî boynuz diyorlar hemşerim. Takmaya mahkûm yâni...»

«— Anlaşıldı...» dedi, bir başkası. «Sıra bana geldi. Kısa keseceğim. Adamın karısı çok çok

Yazısız

güzel. Karı koca, birlikte sokağa çıkmak isteseler, sokak kapısından adımlarını atar atmaz herifte müthiş bir baş ağrısı başlıyor. Sanki, ok'ları gerip gerip saplıyorlar kafasına...»

«— Kısknaçlıktan. Suur altında biriken bir sinirsel tepki...»

«— Değil. Her halde daha müs-bet bir izah istiyorsunuz. Arzede-yim. Karısını her görenin ağ-zı açık, içi buruk, dili paslı, gön-lü yaşlı kalıyor demiştım. Bu gizli, çirkin arzu ve emeller tele-patik kanalda, aynı frekansta ko-casının kafasında çatışıyor, rö-zenans oluyor. Ondan sonra ko-casının başında binlerce darbe. Tabii, hepsi de boynuzun çıkaca-ğı ve takılacağı uygun yerlere vuruyor... vuruyor...»

«— Allah kimseye böyle boy-nuz yarası vermesin.»

«— Âmin arkadaşım, âmin. Bu devirde çirkin karı aldım diye üzölmek doğru değil.»

«— Haydi, yok mu başka boy-nuz diye ötecek?»

«— Bir ben mi kaldım?» diyen Hafız İsmet başladı: «Boynuz, boynuzculuk, boynuzlanmak, boynuzlatmak, boynuzlamak, boynuz takmak, boynuz atmak, boynuz kurtarmak, boynuz kır-mak, boynuz sökmek, boynuz a-yarlamak, boynuz değiştirmek, boynuz yıldızlamak, boynuz ye-nilemek, boynuz sıralamak, boy-nuz çatallamak, boynuz kıldem ve nişan vermek, boynuz kıvr-mak, boynuz ısmarlamak, boy-nuz tutmak, boynuz yemek, boy-

nuz yarası almak, boynuzu inkâr etmek, boynuzu kabul etmek, boynuz hücumuna uğramak, boy-nuz keşfi yapmak, boynuz pusı kurmak, boynuzu enselemek, boynuzu...»

«— Ha gayret Hafız. Bir tes-bihlik olsun...»

«— Tamam arkadaşlar. Böyle-ce boynuz duası da okunmuş ol-du...»

«— Eskiler ne demiş, eskiler? Dünya öküzün boynuzunda takı-lı durmaktadır. Boşuna mı ko-nuşmuşlar ha? İşte ispatı...»

«— İspat ispat oldu da üstad. Dünya bu boynuzu nasıl taktı, onu bulmalı. Kim bu dünyam-ızın nainusuna, nikâhlısına el uza-tan şey... şey...»

Sokaktan acı bir düdük sesi geldi. İki bekçi, meyhane kapı-sını ardına kadar açtılar. Pir'im ortaya bağırdı:

«— Saat... Bekçiler, hepsi ta-mam. Çabuk olalım beyler!...»

Meyhane boşalmaya başladı. Sona kalan iki kişi «Boynuzu ya-ratan her çeşit etkenler» konu-sunda yeni bir tartışmaya geç-mişti. İki bekçi, palaskalarını sı-kıp üzerlerine yürüdüler...

Nurettin TÜRKER

ÖĞÜT

Sinek kovar gibi kovulmaz ki
can sıkıntısı
Mademki parklarda güneşle-
miyorsun
Bahçeye çiçek ekemiyorsun
Torunlara dadılık edemiyorsun
Kahveye gidemiyorsun
Mademki ÖLÜM denince titri-
yorsun

Kirala Tanrıdan gençliğini
Hovardalık yap be birader!

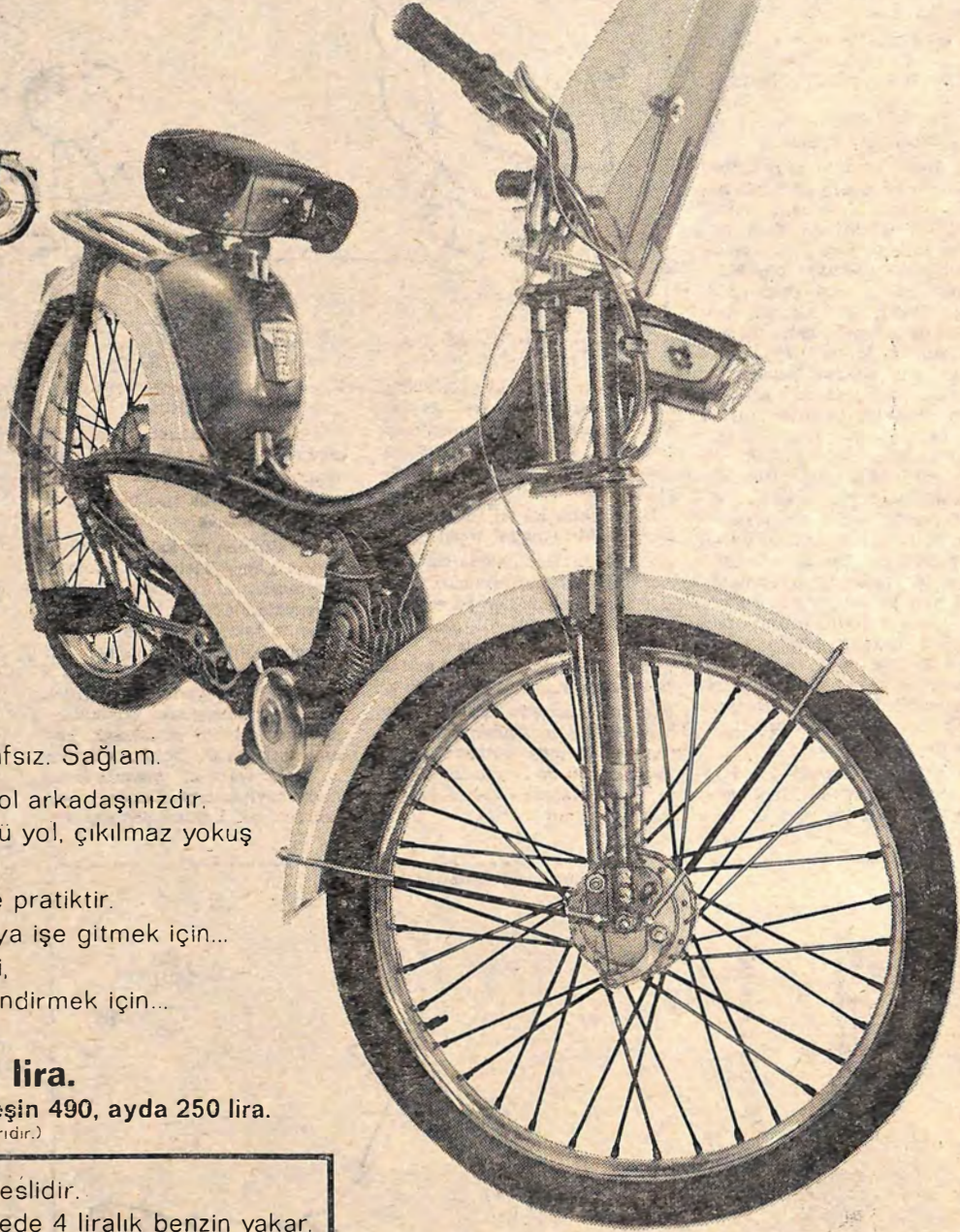
Memduh Şevket Orçunsel

— Milyonlarca gizli işsiz var. —

Kalit
Şekerci

Nerede Mobilet Orada hareket!

Sürekli. Güvenli.
Becerikli. Kolay.
Konforlu. Masrafsız. Sağlam.

Mobilet en iyi yol arkadaşınızdır.
Mobilet için kötü yol, çıkılmaz yokuş
yoktur.
Mobilet ucuz ve pratiktir.
Evden okula veya işe gitmek için...
ve güzel günleri,
tatilinizi değerlendirmek için...
Mobilet.

Peşin 3.990 lira.

16 ay vadeli: Peşin 490, ayda 250 lira.

(İstanbul teslimi fiyatlarıdır.)

- *Otomatik viteslidir.
- *100 kilometrede 4 liralık benzin yakar.
- *Bisiklet plakası ile kullanılır.
- *Yedek parçası boldur.
- *Taşıt alım vergisi yoktur.

Mobylette

MOTOR TİCARET A.Ş.

Büyükdere Cad. 97, Mecidiyeköy - İstanbul
Tel.: 47 80 00

Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et!

HAYATI

FOTO Adem Şipsak anasını sulbünden çıktığını alman-
cı günü kendisinin resmini çekmeye gelen Foto Fu-
at'ın makinesini kapmış ve derhal bir altı dokuz iki,
onsekiz yirmidört resmini çekmişti... Onun fotoğrafçı ola-
cağı her kapının anahtar deliğine gözünü dayamasından
da anlaşılmıştır...

Adem Şipsak onbeş yaşına geldiğinde, kendisi bir mu-
kavva kutu ve anneannesi'nin göznlük camından bir fotoğraf
makinesi yapmış ve mahalle kızlarından Güzin'i tavuk kü-
mesine sokarak onun fotosunu çekerken amcası Muslih
bey tarafından yakalanmıştı... Adem'in fotoğraftan başka
bir şey düşünmediğini gören babası Abdullah bey, onu Üs-
küdar'da Foto Kenan'ın yanına çırak vermiş, Adem Şipsak
kısa zamanda, pastel foto boyama ve anilinde çalışma, aq-
randisman vaziyetlerinde büyük başarı sağlamıştır...

Zamanla elinin sıklığı sayesinde para biriktiren Adem,
bir seyyar makine alarak Belediye'nin önünde şipsakçılığa
başlamış ve atölye fotoğrafçılığına bir kalem geçmiştir...
En iyi İstanbul hatırası, en iyi asker resmi çeken Adem
Şipsak, bu arada kocasından ayrılan Mürvet adında dul
bir kadınla anlaşmış ve onun resmini çektikten sonra ku-
ranlık odasına atarak vaziyeti hal etmiştir... Adem'in altı
tane çocuğu vardır...

Her sabah Adliye'nin önünde yerini alır... Şipsakçılı-
ğın en ince tarafına vâkıfur... Resmin arabını katiyen ver-
mez... Sinirlidir... Poz verirken somurtan, kaşlarını çatın
veya yerinde durmayıp oynayanın resmini çekmez...

En beğendiği
resim, pillâjda
çektiği bir kız
resmidir. O, ma-
kinesinin ya n
vitrininde du-
rur...

KULLANILAN MALZEME

Fotoğrafçılık deyip geç-
meyin... Herkes şipsakçılı-
k yapamaz... İşte Adem
Şipsak'ın yirmi senelik
tecrübesi konuşuyor. Kul-
lanılan malzemeyi lütfen
not edin:

Bir adet 1897 model Ko-
dak marka körükleri ya-
malı, ayakları ekli, objek-
tifi çatlamış makine... Bir
şişe sirke (hidrokinon, tipo,
sülfik yapmak için)... Bir
kutu kartpostal... Bir ko-
va su... Bir makas (ucu kırıl-
mış)... Bütün bunlardan sonra
bir de İstanbul Hâtırası yazılı
bez...

Foto Şipsakçılığın yavaş yavaş
tarihe karıştığı ve Foto Görçek
usulünün çıktığı şu son günler-
de şipsakçılarla görçekçiler ara-
sında yakında büyük bir kavga-
nın çıkması muhtemeldir... Ta-
rihi şipsakçılığımızı koruyalım...

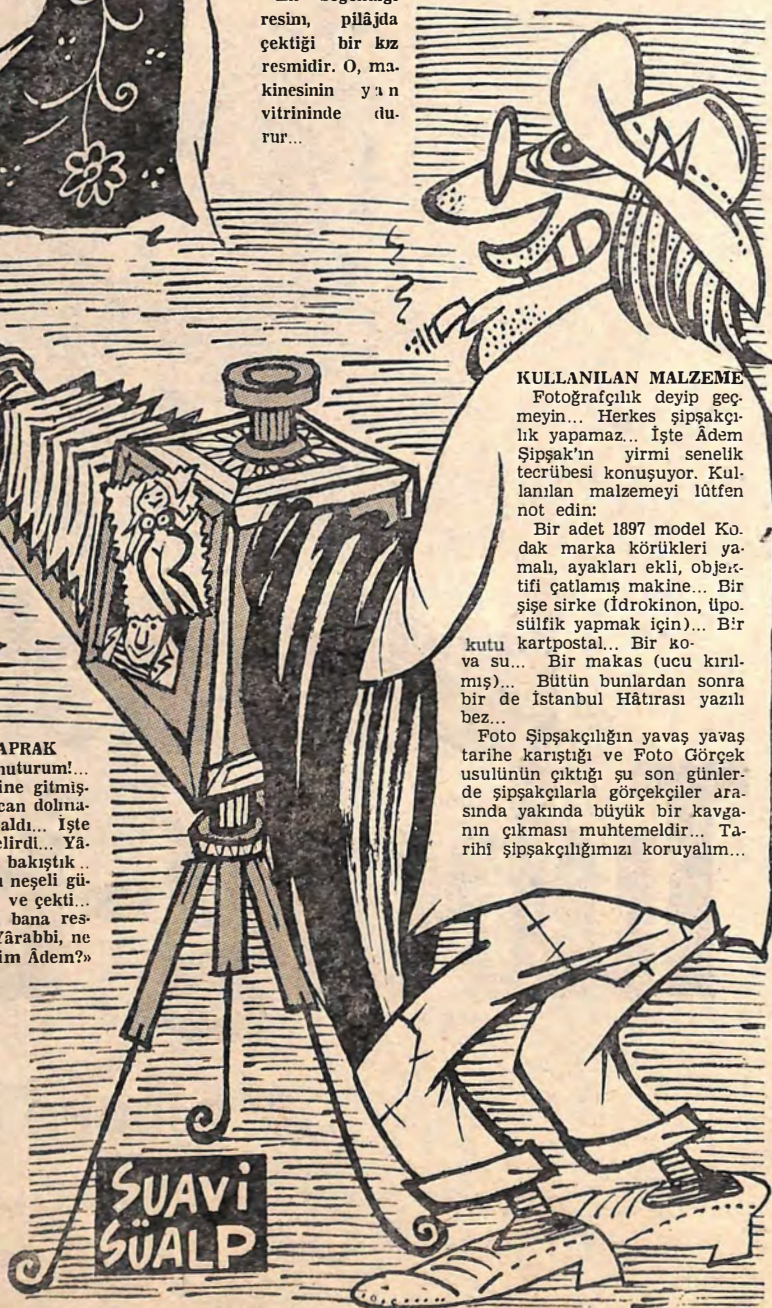
**FOTO
Adem
ŞIPSAK**

MÜNEVVER HANIMIN HÂTIRA DEFTERİNDEN BİR YAPRAK

Bu resim bana neler anlatıyor... O fotoğrafçıyı nasıl unuturum!...
Kocam Mayasılı Kâzım beyle Tomruk'ta bir pazar gezintisine gitmiş-
tik... O hastalıklı, ben ise genç ve şuhtum... O iki tane patlıcan dolma-
sı yedikten sonra, uyuz köpekler gibi bir kenara kıvrıldı kaldı... İşte
o sırada saçlarını ortadan ayırmış, yakışıklı bir fotoğrafçı belirdi... Yâ-
rabbi, ne heyecanlandım... Birbirimizi görünce fena halde bakiştık...
«Hanımefendi, şu halinizle bir papatya gibisiniz... Baharın bu neşeli gü-
nünde ne olur hiç oynamayın da bir resminizi çekeyim» dedi ve çekti...
Sonra kocamın uyumasından istifade ederek elimden tutup, bana res-
min nasıl çıktığını anlatmak için kuytu bir yere götürdü... Yârabbi, ne
güzel bir resim çıkartmıştı... Ona: «Ben bu kadar güzel miyim Adem?»
diye sordum. «Siz bu resimden de güzelsiniz... Moruk uyu-
yor... Ne olur bir iki poz da şu ağaçların altında... atalım»
demez mi?... İşte hayatımın resmini orada çekirdim... Ve
bu resmi hâlâ saklarım... O zaman ne kadar taze, ne ka-
dar güzelmişim... Bu sararmış resme bakarım da, derim
ki: «Ey kalbimi çalan hain foto, şimdi kimbilir sen nerde-
sin?...»

Bir resim insana seneler sonra neler hatırlatıyor, ne-
ler!...

Gerçi ondan sonra siyah-beyaz, hattâ renkli nice artis-
tik ve dekolte pozlu fotoğraflar çekirdim. Bunların için-
de, hani ağzımda emzik olan ve çocukluğumu hatırlatan
pozlar da dahil hiçbirini o Tomruk'ta çekilen resim kadar
önemli değildi bence...

**SUAVİ
SÜALP**

baska siyah biralara benzemeyen

halis siyah bira
Tuborg-Esmer

(Manajans : 906 — 52)

Sözüm Size Değil

ŞOFÖRÜN yanına oturan kürk mantolu kadın, çantasından uzun bir sigara çıkardı. Dudaklarının arasına yerleştirdi. Atılıp yakan birinin bulunmamasına sinirlenmiş gibi hissimla arandı çantasında. Tabanca tetiği çeker gibi çaktı çakmağını. Şoför işe karıştığında, kadının içine çektiği dumanı üflemediği daha.

— Lütfen söndürün hanımefendi. Dolmuşta sigara içmek yasaktır.

Karşılık vermedi kadın. Şoföre yukarıdan şöyle bir baktı. Sigarayı açık camdan fırlatıp attı.

Şoför, direksiyonun başında tedirgin gibiydi:

— Yanlış anlamayın hanımefendi, ama kural kuraldır. Kendinize alınmayın sakın, ben nelerini görüyorum bu dolmuşta.

Kadında tıs yok...

— Sözgelimi yine bir gün, tam sizin oturduğunuz yerde...

Kadın dolgun dudaklarını yaladı. «Bana ne bütün bunlardan?» der gibi bakıyordu.

— Tam sizin oturduğunuz yerde bir bey... Bey diyorsam, ağız alışkanlığı ile... Yoksa kim kaybetmiş de o bulsun beyliği... Neyse, adamın elinde bir kâğıt tuzlu fıstık... Çıtır da çıtır... Ne isterse yesin, beni ilgilendirmez. Ama gelgelelim kabukları yere atması yok mu, çileden çıkarır adamı... Bir sabır, iki sabır. Dayanamadım. «Lütfen kabukları avucunuzda biriktirin beyefendi» dedim. «Sonra da fıstık kâğıdının içi ne doldurup uygun bir yere atarsınız?» En basit bir şey, değil mi hanımefendi?... Anlamıyor herif... İnadına kabukları yere atıyor. Sabrım taşı sonunda. Çektim kenara arabayı. «İn ulan aşağı!» Yer misin, yemez misin!... İki tane çekince ağzının ortasına, elime sarıldı: «Bir daha dolmuşta yere fıstık kabuğu atarsam adam değilim.» Kızdım ki, büsbütün... «Sen zaten adam mısın ulan!» dedim. «Adam olsan sözden anlardın.»

Kadın güldü. Ya da şoföre öyle geldi.

— Sözüm size değil hanımefendi, millette terbiye falan kalmadı artık. Ben yirmi yıldır dolmuşçuluk yaparım bu memlekette. Hiç şimdi ki gibi bozulmamıştı ahlak... Bir başka gün arkada bir kızla bir öğlan... Hani ben geri kafalı bir insan değilim hanımefendi... Ama her şeyin yeri var, öyle değil mi? Kolunu

atmış kızın omuzuna... Yanağına da yanağını dayamış... «Kardeşim» dedim, «biraz toparlanın rica ederim. Arabamda böyle şeyler istemem.» Aldırış bile etmedi. Ama ne yaptım...

Arkada oturan yolculardan biri:

— Çektin arabayı kenara, dedi. Aldın delikanlıyı aşağı...

— Çektim kenara arabayı... «İn aşağı ulan!» Ağzının ortasına iki tane patlattım. Aman zaman!... Anladığı suçunu tabii... Eey, herkese anlayacağı dilden konuşmak gerek...

Oturduğu yerde yükselip, olduğundan uzun görünmeye çalışarak devam etti:

— Sakın aklınıza bir şey gelmesin hanımefendi. Hani söz açıldı da konuşuyoruz...

«Yalnız sen konuşuyorsun» diye içinden düzeltti şoförün arkasındaki yolcu.

— Yoksa sözüm size değil... Yasaklara büyük saygım vardır benim. Başka insanların yararına olmasa konulur muydu hiç?... Gerçi biraz sinirli olduğum doğru. Aldırış etmeyebilirim, değil mi? Fıstık kabuklarını yere mi atıyor? Bırakırım atsun... Kendi kabalığına verir geçerim. Ama olmuyor ki!... Bizim meslekte olup da sinirli olmamak elde mi? Onsekiz yaşında araba, seksen bin lira... Bu parayla bir dükkân açsan, canını tehlikeye sokmadan doğrultursun dünyalığını. Yedek parçaydı, tamir masrafıydı, benzindi derdin olmaz... Sizi sıkıyorum ya hanımefendi?...

«Dinlemiyor ki sıkılsın» diye düşündü arkadaşları yolcu. «Kimbilir ne düşünüyor.»

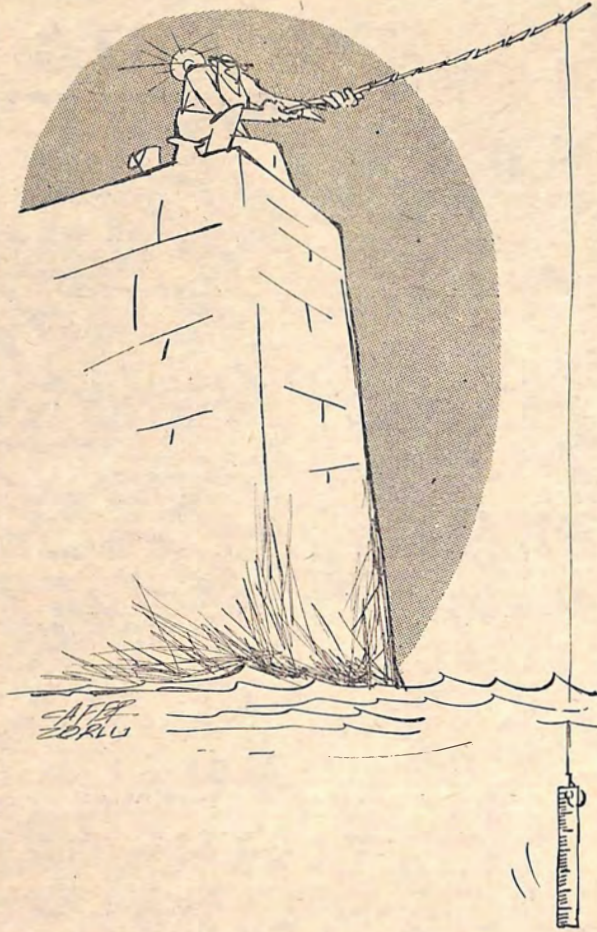
— Diyeceksiniz ki, madem beğenmiyorsun, neden dolmuşçuluk yapıyorsun? Alışmışız bir kere... Gültü seven dikenine katlanır... Sözüm size değil, gene bir gün, bir kadın yolcu aldım, ağzında pabuç kadar bir sakız. Cak cak çiğniyor. Önce aldırmadım ama, gitgide çileden çıktım. «Hanımefendi» dedim, «n'olur şu sakızı çıkarın.» Eli maşalının biri imiş. Açtı ağzını, yumdu gözünü. Hani hırısından bir direğe toslayacağımı neredeyse...

— Hemen arabayı çekseydin kenara, dedi bir yolcu.

— Çektim hemen arabayı kenara...

— Ağzının ortasına patlatsaydın tokadı.

Yirmiiç buçuk santimden küçük balıkların tutulması yasaklandı. — Gazeteler —

Yazısız

— Yok! Bizde o yok işte. Kadına elimiz kalkmaz. Köşedeki trafik polisine gidip şikâyetimi yaptım. Kadının suçu büyük... Bir daha dolmuşta sakız çiğnemiyeceğine söz verdi de şikâyetimi geri aldım. Diyeceğim, ikaz etmek gerek... Bütün dolmuş şoförleri benim gibi yapsalar bir ayda İstanbul cennete dâner. Madem ki halka hizmet için çırpınıyoruz, bunu da yapmalıyız, değil mi?

— İstanbul'u terbiye ettikten sonra bir de şu eğitim sorununu ele al. Madem ki halka hizmet için çırpınıyoruz, bunu da yapmalıyız, değil mi?

— Olmayacak iş değil ama, dayanışmak gerek... Bir başıma ne gelir benim elimden? Diyelim ki ben arabamda —sözüm size, değil hanımefendi— sigara içirtmem. İnip baş-

ka bir arabaya biner, orada yakarsınız sigarayı... Eeey, neye yaradı? Herkes işi sıkı tutmalı ki... Uzun sözün kısası yine de isterseniz sigara içebilirsiniz hanımefendi. Ben şahsen rahatsız olmam.

— İlerde köşede ineyim, dedi kadın.

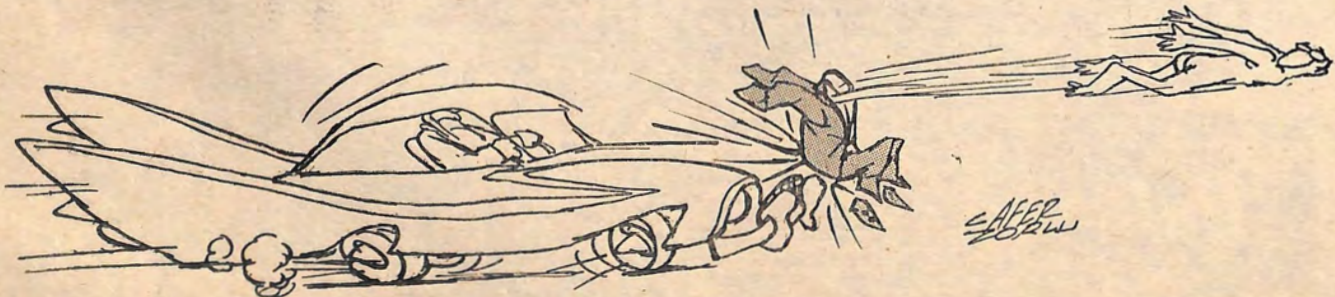
Onu pastanenin önünde bıraktıktan sonra bir süre ardından baktı şoför. Yeniden gazlarken de:

— Ulan Allahsız! diye homurdandı. Sallamadı bile... Sanki Amet ağamın eşeği yellendi. Ah, sen benim karım olmalıydın ki!...

— Onu da mı döverdün? diye sordu arkadaşları yolcu.

Gülmüyerek göğüs geçirdi şoför: — Yok canım! Dedik ya kadını kısmına elimiz kalkmaz diye... Uygun bir ceza bulurduk elbet...

Sulhi DÖLEK

Yazısız

— Vallahi çok zahmet verdik yenge.
— Al al, şunu al, bunlar talih kısmetli.
— Arif onbaşı, Mübaccel'in gösterdi. Şi şekerini aldı. Kabuğunu soydu, içini şansına baktı. Kadın:
— Sesli oku, ben de dinleyim, dedi.

— Arif onbaşı, sesli okudu:
— Talih konacak sana
Bahar olacak sana
Şaşırp kalacaksın
Neler olacak sana.
— Arif onbaşı, fahm okuduktan sonra:

— Çok eyi vallaha, dedi, galiba işimiz rasgidecek, defineyi bulacağız.
— Oyle, dedi kadın, gözlerini kızmış bir kedi gibi yuvarlak yuvarlak açarak.

— Arif onbaşı, zengin kalkışı kalktı, beklemedi Kel Hayri'nin gelmesini:
— Bana müsaade baci, dedi.
— Oturuyordun, dedi kadın.
— Dünden belli heç uğramadım da eve.

— Sen bilin... Amma gene gel!
— Gelirim baci. Biz artık Hayri ağaynan gardaşdan öte olduk, kiki ki benim büyük abim.

Kadın ondan evvel çıktı kapının önüne, Arif onbaşı'nın ayakbaşılarını çevirdi. Ama çıkarken çarpmıştı Arif onbaşıya. Kadının diri budu, Arif onbaşı'nın kalçasına çarpmıştı. Arif onbaşı:

— Capının göççüklüğünden, dedi. Büyük olsaydı çarpmazdı bana.

Bakındı avlunun ötesine, Kel Hayri'yi görmeye çalıştı, görmedi:
— Neyse, ben onu dükkanda götürürüm, dedi.

— Sen bilin, dedi kadın...

Yürüdü gitti Arif onbaşı. Köşeyi döndü, çocuklar oynuyorlardı sokakta. Bir tuğla parçasını yuvarlamışlar, ellerine almışlar, kömürle çizdikleri bir dairenin içerisindeki siğara kartonlarını vurarak çıkarmaya çalışıyorlardı. Bir çocuk da köşede süğüm süğüm ağlıyordu, belli ki, ya tüm kâğıdını ütmüşler, ya da ufak olduğu için zorla elinden almışlardı. Hiç gereği yokken, çocuğun yanına yaklaştı:

— Niye ağlıyorsun lan? diye sordu.

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

Parker Quink

PARKER SUPER Quink

(İlanlık : 2887 — 50)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

Çocuk, kendinden hiç beklenmeyen bir cevapla:

— Get lan işine, dedi, büyüksen büyüklüğünü bil!

Seslenmedi, yürüdü. Biraz sonra gözlerine inanmadı, Kel Hayri karışından geliyordu, devrile devrile. O na gözükmek için ilk sokağa saptıysa da, Kel arkasından bağırdı:

— Bre herif ne acelen vardı, geliyordum.

Döndü Arif onbaşı, güldü:

— Heç, dedi, eve gidecem de.

— Bizim ispirto bittiymi de, tuvaletten çıktım, alıp geliyim dedim. Dünden bize sarma saradı, yerdik, ne vardı gidecek?

Acele etti Arif onbaşı:

— Eyvallah eyvallah, dedi, ben uğrarım sana dükkana...

— Olmaz ki, dükkanda olmaz vallaha. Daha o üç yıldızı keşfedemedik. Onun için şöyle bir gün gene düşünmemiz gerek. Amma dükkanda olmaz, biliyon mu heç olmaz.

Bunlar ilim isdeyen işler. Gelin gelin, bize gelin, orda hallederik. Yoksa Mübaccel seni kızdıracak ki şeyler mi dedi?

— Yoo...

— Der de, ondan dedim... Neyse hadi güle güle!

Ayrıldılar...

Arif onbaşı, belki üç aydır bir kez olsun sokakları caddeleri dolaşmamıştı. Bundan önceki çalıştığı yerde, hiç olmazsa ayda bir kez izin alıyordu. Ama şimdiki çalıştığı esnaf kahvesi, hem içerde, hem de dışarda ayakçı olarak onu kullanıyordu. Verdikleri para da topu topu beş lira fazla idi.

Yağ Camiinin oradan Siptilli tarafına vurdu. Niyeti, şöyle bir gezcek, yüzme havuzuna dek uzanacaktı. Dar sokaktan kasapların oraya çıkarken burnuna mis gibi ciğer kebabı kokusu geldi. Elini cebine attı, tüm parasını çıkardı. Saydı, tam yüzelli kuruş vardı. Yanaştı seyyar kebabçının yanına, bir dilsiz gibi parayı gösterdi. Kebabçı sordu:

— Ekmek ne kadar olacak?

— Yarım, dedi Arif onbaşı.

— Yarım mı? İki tike (parça) ciğer düşer.

Hiç seslenmedi Arif onbaşı. Çöktü oracaktaki kaldırırma. Kebabçı, iki uzun ciğer parçasını izgaranın üzerine attı, iş olsun diye elindeki yelpazeyle şöyle bir yelledi ateşi.

Biri geçti oradan, tamirci kulıklı biri. Ciğerciye:

— Lan, dedi, yedriyon gene millete eşsek ciğerini ha!

Sırıttı ciğerci:

— Yemesin eşsekler, dedi.

Ciğer kebabını ekmekğin arasına koyarken Arif onbaşıya seslendi:

— Soğan isden mi?

— Yarım denel...

Arif onbaşı, yarım ekmekğin içindeki ciğer kebabını ısırarak Siptilli'ye doğru yürüdü. Bir ara, eski püskü şeyler satan birinin önünde durdu. Tüm pash vidalar ve anahtarlar arasındaki nikelâjlü yuvarlak bir kapak ilgisini çekti. Cebinde beş kuruş parası yokken, tuttu, onun fiyatını sordu. Eskici:

— Beş bangnot, dedi.

— Hı, dedi Arif onbaşı.

— Dört, dedi adam.

Yürüdü Arif onbaşı. Çarşı hamamının orada çeşmeye ağzını dayayarak su içti, sonra bir sigara yaktı. Çakmak caddesinin tatlı yokuşunu çıkarken, Kel Hayri geldi aklına, sonra karısı Mübaccel. Zihni allak bullak olmuştu. Anlamamıştı bu

kadını. Kadın, ya iyice erkek bir kadındı, öyle erkekmış merkekmış aldırıldığı yok, aklına geldiği gibi konuşuyordu, ya da... Durdu bu soru karşısında... Oyuncakçı dükkânındaki oyuncaklara baktı, kocaman kocaman bekleler gördü. Kendi kendine, yine:

«Ya da?» dedi...

Yine cevap veremedi soruya. Çamlı Sinemanın orada alçak duvarın üzerine oturarak, tekrar:

«Ya da?» dedi.

Bulamadı yine cevabını... Bu kez Halkevinin alçak duvarına oturdu.

Bir sigara daha yaktı. Kendi kendine:

«Amma olmaz ki» dedi.

Ama sonunda kararını verdi:

«Bu kadın eyi bir mal deel.»

Amma arkadaşının karışısıydı bu...

Hem ne demişti kadın:

«Aslan gibisin»

Yoksa kendine mi sulanmıştı?

«Bak sen işe, biz define ararken, ne defineye çıktık?»

Kalktı yürüdü.

«Benim harcım deel böyle işler» dedi.

Yolun kenarında park yapmış bir arabanın eğildi, kilometre saatine baktı. İçinden:

«Bu yavaş gidiyor» dedi, «ben alırsam, daha hızlı gidenini alırım.»

Parka varmadan sola saptı. Akas-

ya ağaçlarında kuşlar, sıcakın sevinçle cıvıldaşıyor, sakalaşıyorlardı.

O denli korkusuzca sakalaşıyorlardı ki, sanki insanları hiçe sayıyorlar, hemen burunlarının dibinde pikeler yaparak tekrar dallara konuyorlardı.

— Ulan, diyordu bir haşlanmış nohut satan adam, vallaha guşlar da artık insanları makaraya almaya başladılar, goynumuza girmelerse çok eyi.

Kış olduğu için yüzme havuzunda kimsecikler yoktu. Yandaki çocuk bahçesinde, yavrusu kıymetli olan çocuklar analarıyla, kıymetsiz çocuklar da tek başlarına sallanıyorlardı salıncaklarda.

İstasyona doğru yürüdü. Hâlâ kıızıyordu kendi kendine, ne vardı sanki Kel Hayri'nin evine gidecek?

Keşki gitmeseydi. Hiç böyle bir adam define bulabilir miydi? Hele hele kara kaplı kitabı kimden almıştı?...

Sahi, niye kaçmıştı Kel Hayri o hastabakıcı kadının yanından? Niye korkmuştu? Niye kendisine, ben kadınlardan zaten korkarım, demişti. Hiç korkulur muydu kadınlardan? Kendisi bile korkmuyordu karısından, üstelik çıplak görse bile o yüzon kiloluk vücudu...

Aklına, kadın vücudu gelince, bu kez yine Mübaccel'i düşünmeye başladı.

Karısı tam onun iki misliydi... Pekiyi, ya Kel Hayri kendi karısını, Fidan'ı görseydi? O zaman korkudan belki de Mersin'e kaçardı.

İstasyon meydanına girerken:

«Pekiyyi, ya ben onun karısını götürsem?» dedi.

Bir tren çığlığıyla, çabucak attı bu fikri kafasından. Sanki o çığlığı koparan trene yetişecekmiş gibi, acele adımlarla birinci peronun merdivenlerine tırmandı. Bir tren memuru:

— Gitti oğlum gitti, acele etme, dedi.

Sahiden trene yetişecekmiş de, geç kalmış gibi, tuttu adamın sözünü. Perona çıktığında, yanından hızla uzaklaşan bir kara vagon, kara vagonun sahanlığında da yüzü

bir karış sakallı bir tren memuru gördü.

Makas başına dek yürüdü. Ara yoldan köprü'nün üzerine çıktı. Üşüdüğü hissetti. Hızlı adımlarla evine doğru yürümeye başladı.

Eve geldiğinde karısından başka kimsecikler yoktu. Sormazdı da zaten... Bunca yükün altında bir de çocuklarla mı ilgilenenekti? Elbette her biri ilerde bir kazmaya sap olurlardı. Kız gelin olurdu, oğlan da asker olur giderdi. Askerden gelince de baba ekmeği yemezdi ya. Çünkü o zaman evlenmek isterdi. Evlenince de, babanın ekmeğine paydos derdi.

— Nerdesin? dedi Fidan.

— Heç, dedi, istiare yattık.

— Garagolda mı?

— Ne garagolu? Define için define...

— Eh vallaha, bir bu eksikti. Şimdi de geceleri başladık. Garnın aç mı?

— Yok, dedi Arif onbaşı.

Çekti yorganı tepesine. Kadın sordu:

— Nereye gittiniz?

— Heç işde, bi yere getdik... Üç yıldız galdı, onu da çözdük mi, tamam.

— Kimnen?

Ne de güzel aklından çıkıp gitmişti, tekrar geldi aklına, Mübaccel ve Kel Hayri. Kadının yuvarlak gözlerini düşündü, sonra gözlerini süzelişini. Ve sonra kocasına aynı gözlerle nefret bakışlarını. Bir adam içerde içerde, ona bunun için nefretle bakmıyorsa kimse haklı yoktu.

Şimdi kendisi içse, Fidan ona nefretle mi bakacaktı? Hem bakarsa baksındı, o da başının çaresine bakardı. Ama niye baksındı? Kendi-

lerinin çocukları vardı. Arslan gibi iki tane. Sayet, sonradan üç olmasaydı, dört olmasaydı, beş olmasaydı, kendilerinin değildi ki kaba-

hat. Ne karısı çocuk düşürmek için damardan kendini kapıp koyuverip aşağıya atmış, ne de o göçmen Bahriye'nin yanına gitmişti. Belli mi olur, belki de tarlanın bereketi o kaddardı. İki kez mahstül verdikten sonra, içindeki cevher gücünü kaybetmişti.

(Devamı var)

İlk romanı

GECEKONDU

İlgi ile karşılanan ve beğenilen
Muzaffer İzgü'nün ikinci kitabı

İLYAS EFENDİ

çıkı. Fiyatı: 10 T.L.

REMZİ KİTAPBEVİ — İst.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Macmurası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı İşlerini İfllen idare eden.

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Şekreter: Selâm M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi.

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Önce kadınlar

Gemi batmak üzereydi. Yolcularlardan bir adam, tahliye sandığına doğru yürüyerek kaynanaşının bileğine yapıp onu güverteye ittikten sonra:

— Sen çekil, önce kadınlar kurtarılacak! diye bağırırdı.

Mukayese

Bir kaç kadın toplanmış, erkeklerden bahsediyorlardı. İçlerinden biri şöyle diyordu:

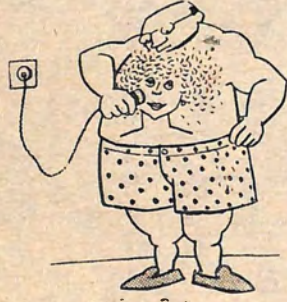
— Bir erkek, saklamak ve korumak istediği kitabını ciltletir de, muhafaza etmek istediği kadını acaba neden bir vizon manitoyla korumaz?...

Bir taşla...

Bir kitapçı, daha Eylül başlarında vitrinine şöyle bir ilân koymuştu: «Yılbaşında dostlarınıza hediye edeceğimiz kitapları şimdi alırsanız, kitap size bedavaya gelebilir.»

İlânı okuyanlardan biri sordu: — Nasıl bedavaya gelebilir? Kitap alanlara hediye mi veriyorsunuz?

— Hayır, dedi kitapçı. Kitabı dostunuza hediye etmeden önce, size olcuma fırsatı veriyoruz.

Yazısız

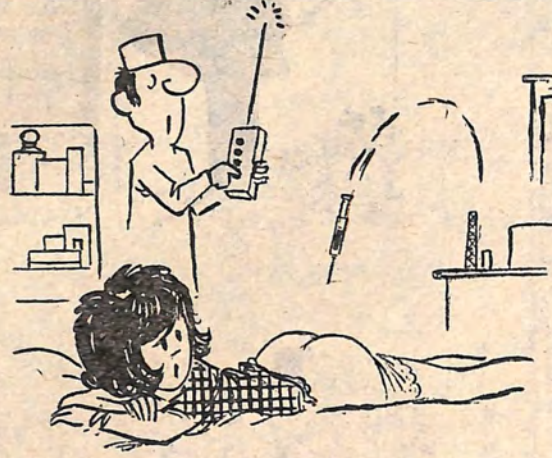
Ölçü

İki arkadaş bir yangın merdiveninin başında tartışıyorlardı. Biri sordu:

— Bu merdivenin uzunluğu ne kadardır acaba?

— Bilmem, yatırı ölçeriz.

— Yok canım... Ben onun uzunluğunu değil, yüksekliğini merak ediyorum!

— 5... 4... 3... 2... 1... 0... Dikkat Ay'a iniliyor!..

OYUNCAK

Orta yaşlı adam, oyuncakçı dükkânına girerek, elektrikli küçük bir trenle ilgilenirdi. Onu bir kaç kere işlettikten sonra satıcıya:

— Bu treni alıyorum, lütfen paket yapınız, dedi.

Satıcı kibar bir tavırla başını eğerek:

— Hay hay efendim, diye cevap verdi. Çocuğunuzun da bu trenden çok hoşlanacağına eminim.

Bir saniye düşünen müşteri:

— Doğru, dedi. Lütfen iki tren sarınız!

Madamın şoförü

Maddi durumu bozulan bir kadın, harcamalarından kısını yapmak zorunda kalınca arabasını sattı. Dostlarından biri hayretle:

— Arabanı satmışın halde şoförünü neden alıyorsun? diye sordu.

Erkek delisi fattan kadın, karşılık verdi:

— O beni hâlâ taşıyabilir, hem de benzinsiz, garajsız ve vergisiz olarak!..

İmkân

Bir zamanlar can ciğer iki arkadaşlardı. Araları açılınca düşman kesildiler. İlk karşılaşmalarında:

— Arkadaşlık edilecek kimse değilsiniz, dedi biri. Sabahtan akşama kadar mahalle mahalle dolaşıyor, herkes hakkından ifti-

ra sayılacak bir sürü korku: dedikodular topluyorsunuz. Neyse ki ben sizin gibi değilim!

— Ne yapalım, diye cevap verdi ikinci küskün, sizin gibi telefonlu evde otursam, ben de dışarı çıkmam.

Dalgınlık

Arkadaşına:

— Karım çok dalgındır, diyor. Geçen gün çay yapacaktı. Demliği iskeimlenin üzerine koyup, kendi de sobanın üstüne oturtmasını mı!

Diğeri sordu:

— Pekli, sen bunu nasıl farkettin?

— Fokurdamayı andıran sesler çıkarmaya başlayınca...

Bekârın masrafı!

Moris bir seyahat acentesine giderek memura danıştı:

— Karımla Cote d'Azur'e gitmek ve orada üç hafta kalmak istiyorum. Yanımıza ne kadar para almamızı tavsiye edersiniz?..

Memur cevap verdi:

— Aşağı yukarı günde yüz frank harcarsınız, ona göre hesabınızı yapınız.

Moris biraz düşündükten sonra:

— Çok pahalı, dedi, şu halde karımı evde bırakır, yalnız giderim.

Tecrübeli memur başını salladı:

— O zaman iki misli para harcayacağınızdan hesabı ona göre yapın!..

Yazısız

Sır

Jeonat yaramaz bir çocuktu. O gün yine annesini deli etmişti. Sabrı tükenen kadın:

— Akşama baban gelince, ona beni nasıl bağırttığını söyleyeceğim.

Jeonat başını salladı:

— Öyle mi?... Bir kadının sır saklayamayacağını söyleyen babam ne kadar da haklı imiş meğer!..

AKBABA - TOTO OYNAYIN, 500 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okurlarımız, Geçen hafta başladığımız AKBABA—TOTO yarışmasının ikincisini bu sayımızda sunuyoruz. AKBABA—TOTO yarışmasına katılmakla gelecek, eğlenecek ve 500 liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

«AKBABA—TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda bir karikatürle ilgili bazı şeyler A'dan F'ye kadar 6 harf ve bazıları da 1'den 6'ya kadar 6 sayı ile gösterilecek. A'dan F'ye kadar olan 6 harf aynen AKBABA—TOTO kuponunda da bulunacak; ancak, harflerin altındaki içi boş karelere uygun sayıları karikatüre bakarak siz bulup dolduracaksınız, isminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesip

AKBABA Dergisi Yarışma Servisi

Divanyolu — İSTANBUL adresine yollayacaksınız.

Bu sayımızın arka kapağında kalabalık bir kahvehane karikatürü görüyorsunuz. Kahvehanede oturanların masaları 1'den 6'ya kadar numaralanmıştır.

Karikatürün altında, 6 siyasi partinin adları harflerle gösterilmiştir: A — (AP), B — (CHP), C — (DP), D — (MGP), E — (MP), F — (MNP). (AKBABA—TOTO kuponunda da bu harflerle gösterilmiştir). Buna göre, kahvehanede oturanların konuşmalarından ve tavırlarından hangisi

gi partiden olduklarını bulup AKBABA—TOTO kuponundaki harflerin altındaki içi boş karelere uygun sayıları yazmaya çalışınız.

ÖRNEK :

A	B	C	D	E	F
4	3	5	2	1	6

İsim ve adresiniz.

Yarışmamız on sayı sürecektir ve her hafta değişik konuda bir karikatürle bir de AKBABA—TOTO kuponu yayınlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA—TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılacakları gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA—TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun karşılığı 25 liradır. Böylece yarışmaya katılan okurlarımızın 25 liradan 500 liraya kadar kazanma şansları olacaktır. On kuponu da doğru dolduran okurumuz 500 lira kazanacaktır.

AKBABA—TOTO kuponlarını doğru dolduranlar arasında kur'a çekilecek; kur'a sonucu 25, 50, 100, 125, 150, 175, 200, 225, 500 liralara kazanan okurlara ayrıca AKBABA yayımlarından birer kitap da armağan edilecektir.

AKBABA—TOTO yarışmasına katılmakla gelecek, eğlenecek ve kazanacaksınız.

Şimdiden hepinize iyi şanslar ve başarılar dileriz.

Dünya Karikatürleri

— CABUK SAKLAN ... KOCAM GELİYOR !..

— CEZA NEDENİ ...

— YASAK ÇİMLERİN ÜZERİNE OTURMAK !..

— HANI SİYAH KİLOT GİYİLMEZDİ ?.. BAK, BÜYÜK ELÇİNİN KARISI BİLE GİYMİŞ !..

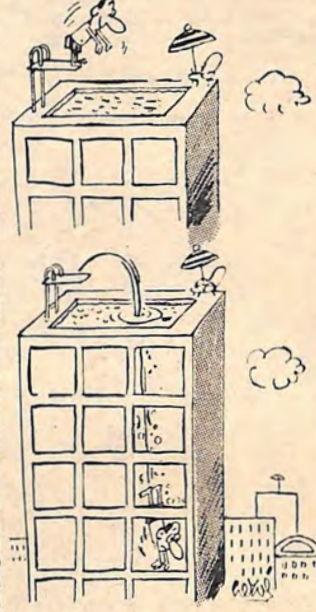
— SENİN BU SEVİMLİ HALİNE HANGİ KADIN DAYANIR ? GİR İÇERİ HAYATIM, GİR !..

YAZISIZ

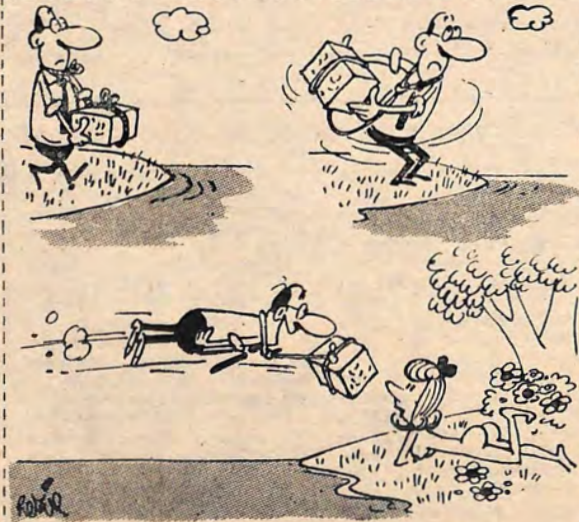
— MERAK ETME, BEN GÖSTERİNCE, SENİN EHLİYETİNİ FİLAN SOR - MAZ !..

YAZISIZ

— DÜĞÜNE YETİŞEMEDİM AMA, GEÇ KALMIŞ DA SAYILMAM !..

YAZISIZ

— İLKBAHARIN GELMESİYLE DÜRBÜNÜ ÇIKARDIN YİNE HA ?..

BÜTÜN BANKA İŞLEMLERİNİZ İÇİN

TÜRKİYE BANKASI

hizmetinizdedir

Umum Müdürlük - Ulus Meydanı (Ankara)

CARİ HESAPLAR ● HAVALE ● TİCARİ SENETLER
● KEFALET MEKTUPLARI ● DÖVİZ ALIM VE SATIMI ● SEYAHAT
ÇEKLERİ ● İTHALÂT AKREDİTİFLERİ ● KİRALIK KASALAR ● v. s.

DÜNYANIN HER TARAFINDA MUHABİRLERİ VARDIR

Yukarıdaki karikatürde, 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen masalarda oturmuş kişilerin hangi partiye mensup olduklarını bulup AKBABA — TOTO kuponuna yazınız.

AKBABA — TOTO kuponundaki harflerin karşılığı:
 A — (AP), B — (CHP), C — (DP),
 D — (MGP), E — (MP), F — (MNP)

DİKKAT! AKBABA — TOTO kuponu doldurmadan önce yarışmayla ilgili 21. sayfadaki yazıyı okuyunuz lütfen.